

STAR TREK VOYAGER®

TEORIE STRUN

KNIHA TŘETÍ

E V O L U C E

HEATHER JARMAN

BROKILON

**STAR TREK – VOYAGER:
STRING THEORY, BOOK 3
EVOLUTION**

™, ® and © 2006 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Mirka Palkosková

Cover art © 2006 by John Vairo, Jr.

Cover layout © 2018 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-406-2

ISBN PDF: 978-80-7456-407-9

ISBN epub: 978-80-7456-408-6

ISBN mobi: 978-80-7456-409-3

STAR TREK VOYAGER®

TEORIE STRUN

KNIHA TŘETÍ

E V O L U C E

HEATHER JARMAN

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

Větší než pouhý součet

Kompletní trilogie **Volání osudu:**

#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Kompletní trilogie **TEORIE STRUN:**

#1 Koheze, #2 Fúze, #3 Evoluce

*Sáře, Allyson, Rachel a Abigail, které se mě neustále ptají:
„Mami, když už napíšeš nějakou knížku,
co si budeme moct přečíst?“*

Historikova poznámka:

Tento příběh se odehrává mezi čtvrtou a pátou sezónou seriálu *Star Trek: Voyager*.

Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.

– První list Korintským, 13. kapitola, 11–12*

* Český ekumenický překlad, 1979

Prolog

rok 1365, kvadrant Delta

„Nedovolím vám, abyste šla do baronovy pevnosti jen tak. Musíte tam pronést zbraň, nebo mi dovolte, abych ji vzal já.“ Ced Lie dopnul v pase poslední přezku těžkého hrudního brnění a podstoupil, aby jí mohl pohlédnout do očí. Tváří v tvář by ho nebyla schopná oklamat. Když byla na bitevním poli, dokázala se Lia chovat jako mazaný, nepředvídatelný stratég. V okampských historických záznamech nebylo proroka, který by uměl manipulovat živly tak, jako to svedla ona. Přesto Ced, její pobočník, po třech obdobích dešťů v Liiných službách zjistil, že není schopna přesvědčivě lhát.

„Nemáme se čeho bát, Cede. Baron ještě neuzavřel žádné spojení. Je šance přetáhnout ho na naši stranu.“ Na zlomek sekundy mu pohlédla do očí. Pak se odvrátila a uzavřela před ním mysl.

To jsem si mohl myslet, pomyslel si Ced a uvažoval, jakými výmluvami a báchorkami by se ho asi pokusila utěšit, kdyby něco řekl. Jeho otázky znala. Měla výjimečné psionické

schopnosti, takže bylo prakticky nemožné před ní něco skrýt. A Ced chtěl, aby paní znala jeho obavy, protože doufal, že by mohly otrást nesmlouvavým odhodláním, s nímž trvala na svém plánu. *Já s ní zůstanu, i kdyby mě to mělo stát život*, pomyslel si.

Lia si klekla na koberec a začala v kufru mezi výzbrojí a výstrojí hledat svůj vojenský odznak – byly to tři drahokamy symetricky vsazené do zvířecí kůže. Nosila je na čele. Rozhodla se dávat své postavení najevo stejným způsobem, jako to celé tisíce let před ní dělali nejvýznamnější okampští proroci-válečníci, například Sie, May nebo ta největší ze všech, Lav. Také Lav se narodila v době, kdy to v celé soustavě vřelo, a rozhodla se využít své psionické schopnosti k soustavnému boji proti útlaku. Svě stoupenec shromáždila pod praporem se třemi hvězdami, znázorněnými třemi drahokamy. Lia vnášela vzpomínky na Lav do myšlenek svých následovníků i nepřátel úmyslně. Získávala si tak na jedné straně značnou důvěru, na straně druhé vyvolávala obavy. Ced, tak jako mnoho dalších, často uvažoval, zda je Lia vtělením Lav a zda se vrátila zachránit Okampy v době, kdy vedli, jak věřil, tu nejbezpečnější bitvu všech dob. Ced byl jistojistě přesvědčený, že Lav patří k těm, po nichž Lia zdědila své poznání. Její celoživotní zkušenost musela být spolu s ostatními paměťovými stopami Lie předána během prvního roku života.

Mudrcové obvykle přesně zaznamenávali, kdo z Okampů nese znalosti výjimečných předků, jako byl generál Lav nebo král Gran Moudrý. Očekávalo se, že proroci budou nově narozeným Okampům předávat tyto unikátní zkušenosti a poznatky náhodně a rovnostářsky, aby všem zajistili stejný přístup ke společnému dědictví. V praxi si mudrci prestižní paměťové stopy pečlivě střežili a předávali je mnohem elitářštěji, než byli zavázáni. To,

že se někdo s tak bezvýznamnými rodiči jako Lia, někdo, kdo byl v okamžiku zrození předurčen k životu neutrála s minimem psionických schopností, které postačovaly pouze k základnímu sociálnímu fungování mezi Okampy, ukázal být nejskvělejším válečným prorokem své doby, podle Ceda dokazovalo, že jim do života vstoupily síly přesahující běžné chápání. Okampové takovou pomoc bezpochyby potřebovali.

Minulo už pět měsíců, a deště stále nepřicházely. Lia s Cedem zaslechli, že Mestof má mezi poradci válečné proroky, kteří manipulují živly tak, aby se deště výrazně opozdily. Vyprahlý západní světadíl byl pro Liu a její stoupence důkazem jejich moci. Množství vody v kanálech a vodních příkopech největších měst už pokleslo na historické minimum. Akvakulturní výroby a závody zastavily produkci, protože jezera a řeky byly příliš mělké na to, aby se v nich dalo hospodařit. Obávaný nedostatek nastal po období sklizně. Přídělový systém zabránil nejhroššímu, hladověl málokdo. Nevěděli si nicméně rady s jiným, mnohem ničivějším následkem, který zpoždění dešťů přineslo. Ochranná mračná vrstva planety se začala postupně rozpadat.

Okampové se vyvinuli v podnebí, kde prakticky scházela přímý sluneční svit. Tak to Ceda alespoň učili. Po dobu několika cyklů, kdy byla vrstva oblaků natolik ztenčená, že se dovnitř dostalo více světla a tudíž i více radiace, žili Okampové obvykle v interiérech. Obdobím světla se tradičně říkalo „čas odpočinku“. Nízká intenzita světla přefiltrovaného vrstvou mraků byla nezbytná, aby mohli růst a vyvíjet se, ale přímé vystavení slunečnímu záření bylo smrtelné. Okampská fyziognomie, ať už šlo o pokožku bez ochranné pigmentace nebo o smyslové orgány, například sítnici vysoce citlivou na světlo, nebyla stavěna na zvládání silného slunečního záření. Zdálo se dokonce, že

Okampové, kteří byli vystaveni většímu množství sluneční energie, mají poškozené neurologické funkce.

To, co (nebo *ten, kdo*, myslel si Ced) zastavilo deště, odstartovalo i rozpad oblačnosti. Zprvu je zaměstnával nedostatek vody na planetě, takže se tímto problémem vědci příliš nezabývali. Veškeré zdroje se napřely na řešení sucha. Pak se rozšířily zhoubné nádory kůže a samovolné potraty. Slunečné dny přicházely čím dál častěji, a tak si vědci museli připustit něco dříve nemyslitelného: *Z Okampy mizí voda*. Úbytek nebyl řešitelný jednoduše, jako když v minulosti vlivem počasí a dalších planetárních faktorů nastaly změny v rozložení vodních zdrojů. Vědci postupně zjistili, že nastal trvalý pokles v napájení planetární vodní sítě. Voda pomalu mizela a neobjevovala se ani v podobě páry, ani v ledovcích, ani nezvyšovala hladinu podzemních zásob.

Mnozí odmítli důkazům uvěřit a změny klimatu připsali náhodným okolnostem, které se nakonec musí samy od sebe zvrátit. Spirituálně založení jedinci věřili, že na Okampu dopadl boží trest, který je definitivně zničí, a že přichází apokalypsa. Někteří politici v radě vládního shromáždění se domnívali, že „sucha“ přejdou. Chtěli se zabývat jen nejbezprostřednějšími starostmi. Kde vzít potraviny pro lidi a jak je ochránit před čím dál palčivějšími problémy se slunečním světlem. Jiní, jako Lia a její stoupenci, věřili, že planetární klima je uměle ovlivňováno mocichtivým Mestofem a jeho posluhovači. Lia se zapřísáhla, že udělá vše, co bude třeba, aby zastavila Mestofovo systematické podmaňování Okampy. Vydíral obyvatele tím nejkrutějším možným způsobem. Ale ani ti nejnadanější proroci nebrali Liino tvrzení vážně. Považovali ho za nesmyslné. Nikdo nevládne takovou mocí, jaká by byla třeba na ztenčení vodních zásob na planetě. Označili generála Liu za blázna a propustili ji s tím, že je radikál

a sleduje vlastní politické cíle. V některých kruzích byla její vojenská výprava považována za blouznivé tažení proti vymyšlenému nepříteli.

Ced, válečný veterán, býval členem rady, jež se usnesla, že se vyvaruje vměšování do jakýchkoli konfliktů. Přesvědčeně plnil veškeré své povinnosti v radě. Věřil, že jedná správně, dokud před jedním měsíčním rokem neuviděl generála Liu vést vojáky proti Mestofovým. Snažila se zabránit, aby Mestof anektoval jeho kraj. Zděsil se, když viděl, jak se ostatní radní vzdávají veškerého úsilí o vlastní ochranu i ochranu těch, kteří je zvolili. Tehdy opustil své místo v radě, aby mohl bojovat po boku Lii a jejích vojáků. Když bitva skončila, zavázal se svým kopím do služeb Lii a do minulosti už se neohlížel.

Teď plnil funkci jejího nejbližšího poradce. Společně vypracovali strategie, které, jak doufali, povedou k Mestofově demisi. Za tímto účelem měla Lia navštívit barona na západním světadílu. Měla zjistit, zda s ní spojí síly proti Mestofovi. Baron Var vládl velkému území a disponoval zdroji, které Lia potřebovala, pokud se měla pokusit shromáždit síly k útoku na Mestofovy jednotky.

Konečně Lia našla svůj odznak. Byl pečlivě zabalený a svázaný do jednoho balíku s voděodolným oblečením. Ced sledoval, jak rozkládá oblečení a s úctou insignie vytahuje. Pro člověka, který byl v takovém postavení jako Lia, nebylo vůbec samozřejmé, aby se v pouhých třech letech dostal do velení armády. Umístila si šperk osázený drahokamy doprostřed čela, tkanice dala za uši a svázala pásek na temeni hlavy, právě pod hustým blondátým copem, který jí spadal po zádech. „Mé dary nás ochrání,“ řekla sebevědomě. „Pokud na nás zkusí vztáhnout ruku, vytvořím ochranný štít.“

Až tuhle taktiku použijete v bitvě, obklopí vás celý náš vojenský oddíl a ochrání vás před každou špatností, kterou

na vás *Mestof uchystal*, pomyslel si Ced. Pak nahlas řekl: „Ale když budete v transu, nebudete se moci plně bránit –“

Položila mu prst na ústa. „Věřím ti, že mě pomůžeš ochránit.“ Její vážný výraz změkčil úsměv. „Baron nepřipustí k audienci někoho, kdo bude bouchat na bránu v doprovodu milicí po zuby ozbrojených energetickými kopími. Ostatní s námi nepůjdou.“ Posadila se na trojnožku vedle kufru a zalovila za provizorním lůžkem. Vytáhla nosič, na němž měla bezpečně upevněné své ohnivé kopí. Pouzdro odhodila, odkryla kontrolní panel na kopí a začala ladit elektroniku, která byla nastavená ještě z poslední bitvy.

„Jak bych vám mohl pomoci s přípravami na cestu, má paní?“ zeptal se Ced tiše.

Stačí vědět, že mi stojíš po boku, promluvila v jeho mysli a vrátila se k práci.

Nebylo to poprvé, co Ced zkoumal něžný, mladý obličej své generálky, a dal by všechn děšť na Okampě za to, aby v něm proroci bývali objevili lepší psionické schopnosti. Pak by měl právo nabídnout Lie svazek. Nespojila se zatím ani s jediným partnerem. Další dva nebo tři, na něž měla ve své pozici nárok, tedy vůbec nepřipadali v úvahu. Její *elogium* mělo započít každou chvíli, a tak se Ced divil, že se stále nemá k výběru partnera. Znal osobně několik mužů, kteří byli dostatečně nadaní a měli společenské postavení natolik solidní, aby se jí mohli začít dvořit. Mužů, kteří se mohli svázat s tak vysoce postavenou ženou, jakou Lia byla. Ced si v poslední době všiml, že někteří podezřívaví členové rady ji bez ostychu pomlouvají a prohlašují, že je Lia podvodnice. Nechce psionicky nadaného partnera, protože by ho nemohla oklamat. Nebo chce možná nejdřív vidět, jak se vyvine situace s baronem, než se někomu zaváže. Ale ani to Cedovi nedávalo smysl. Kdyby odnášela dítě, její postřeh v bitvě by se nepochybně zlepšil, tak

proč váhat? Nebo snad stále nenašla správného partnera? Mohla snad lpět na někom, kdo pro ni nebyl vhodný?

Jako třeba na tobě, napadlo ho.

Leda ve snu, odpověděl si.

Ced takové myšlenky rychle odsunul pryč, jako vzdychky, když ho začaly napadat. Proč by si tak krásná a výjimečně nadaná žena jako Lia měla přát zcela prostého muže, muže s postupující pleší i věkem, partnera tělesně poškozeného, obtěžkaného jizvami a nezhojenými ranami ze šesti let strávených na bitevním poli? Sotva se dokázal pohnout, aniž by mu z oteklých, rozpálených kloubů nevystřelovala bolest do všech údů. Služba Lie a celá její věc mu dávaly sílu ignorovat vlastní utrpení, zapomenout na touhu předat své ubohé paměťové stopy prorokovi a přivítat Jiný Život. Znovuzrozené já by se nemuselo vrátit na místo blízké Lie, ať už šlo o prostor nebo čas. Teď ho měl jisté, a tak hodlal vydržet tak dlouho, jak jen to půjde.

Znenadání se plátěné dveře stanu rozevřely a dovnitř vešel jeden z Liiných zasloužilých rádců. Byl celý rudý, hekal a tiskl si podbříšek, jak se snažil uklidnit vlastní dech. *To nebudou dobré zprávy*, pomyslel Ced zasmušile. Otočil se a střetl se s jeho vážným pohledem. „Mluv, otče.“

Poradce se napřímil a zostra se nadechl. „Z Palalu se vrátil posel,“ řekl, hlas ztěžklý únavou. „Neuplynul ještě ani jeden cyklus od chvíle, kdy se město dostalo Mestofovi do područí, ale naši spojenci v této oblasti již stačili být vypátráni a pozabíjeni.“

„Mestof tam musel poslat proroky, aby prověřili myslí obyvatel města,“ řekla Lia. „Že tak bryskně zjistili, kdo s námi sympatizuje, se nedá jinak vysvětlit.“

„To není možné,“ řekl Ced. „Žádný prorok není tak mocný, aby se dopídil takhle přesných informací.“ *A jestli ano, pak je nám snaha ukončit válku a bojovat s oteplováním platná jak mrtvému zimník. Nenajdeme místo, kam*

se uchýlit, aniž by nepřítel vyzvěděl naše plány. Coby Liin pobočník musel vždycky brát v úvahu i ten nejhorší možný ze všech potenciálních scénářů. Obzvláště, když byla Lia taková idealistka.

„Jen si vzpomeň, jak mě mudrci prohlásili za neutrála, když měli posoudit mé nadání. Poslali mě do výroby a tam jsem pracovala několik měsíců, než se mé schopnosti projevily. Je zvláštní doba, Cede. Všechno je možné.“

„Vstup do baronovy pevnosti nemůžeme riskovat, generále,“ zopakoval Ced. „Jestli má Mestof na dvoře špehy, kteří jsou schopni nahlédnout do našich myšlenek, bude znát veškeré naše záměry.“

„Na tom, jak Mestof postupuje, se mi něco nezdá. Řekla bych, že pokud by všichni jeho sluhové byli nadáni tak, jak se ukázalo v Palalu, už by nás dávno zničil. Nezaměstnával by se šarvátkami a podružnými vojenskými střety. Ne, nevěřím, že by Mestof vybudoval armádu psionicky nadaných válečníků. Spíše věřím, že někdo z Mestofových mužů má schopnosti, jaké jsme ještě neviděli.“

„Povídá se, generále,“ řekl Tel, „o dvou takových válečnicích. Mestof je považuje za své nejbližší rádce. Říká se, že svým nadáním dokážou vyvolat kolektivní halucinace. A že umí přesměrovat vodu z koryta do nebes a ze země nechat vyšlehnout plameny.“

„Také jsem ty povídačky zaslechla, Tele,“ řekla Lia. „A přestože jsou tací, kteří je neberou vážně, já se přikláním k názoru, že se v těch příbězích ukrývají zrnka pravdy. Jen kolik těch zrněk je, to opravdu netuším. Musíme barona přesvědčit, aby se přidal k Alianci. To vím naopak zcela jistě.“

Jsi připraven? otázala se Ceda.

Na okamžik otevřela svou mysl. Ced pocítil její úzkost.

Budu vás bránit do poslední kapky krve, má paní, řekl.

Jestli se to tak má stát, Cede, pak zemřeme spolu.

*

Po cestě odlehlými vískami, kolem statků a továren v zemi barona Vara, se Lia opět zklidnila. Mnozí Okampové přerušili práci, aby jim popřáli zdar. Cítila tíseň, kterou do jejich životů vnesla sucha, i touhu po rychlém řešení konfliktu, který, jak věřili, za suchem stál. Stačilo se podívat na východní světadíl, a bylo jim jasné, jak autoritářský Mestof je. Ohrožoval i těch pár svobod, které měli Varovi poddaní. Mestof si z každého políčka obdělaného na svém území bral tučný desátek. Var nebyl ani zdaleka tak chamtivý.

Ačkoli byl baron Var rozumný vládce, rolníkům ve své zemi nedával příliš volnosti. K tomu, aby získali práva, jaká platila v Liině okresu, vedla ještě dlouhá cesta. Přesto nebylo pochyb, že pokud nakonec vyhraje Mestof, trpět budou všichni. Lia počítala s tím, že baron dojde ke stejnému závěru.

Jakmile se objevili před branami, byli v podstatě ihned přijati. Neměla nejmenší pochyby o tom, že je očekávali. Baronovi špehové svého pána jistě zpravili o každém kroku, který na jeho území udělali. Pravděpodobně už měl jasno i o tom, jestli má na jejich věci nějaký zájem. Ale i když využívala své psionické kapacity naplno, neměla vůbec tušení, jaké jsou baronovy záměry. Čekala by, že zaslechne neskryté myšlenky těch, kdo buď nebyli nadaní, nebo jejich mysli chyběla disciplína potřebná k tomu, aby si uchránili soukromí. Po dlouhé, komplikované cestě obrovským prostorným palácem ale neměla žádnou z výhod, na něž byla tak zvyklá. Tuto skutečnost před Cedem pečlivě tajila. Měl dost starostí i bez toho, aby mu vykládala, v jak překérní situaci se ocitli. Když kopí předala strážným u dveří, jak bylo požadováno, a dveře za ní

se s bouchnutím zavřely, Ced slyšel, jak se bezpečnostní mříže před vchodem s drnčivým zvoněním a klapáním zasouvají na svá místa. Odtud by se neutíkalo snadno.

Na bitevním poli, zabraném vojáky vyzbrojenými oštěpy, jejichž jediným cílem bylo ji zabít, se dokázala pohybovat s lehkostí. Bylo proto skoro úsměvné, jak moc se teď, v hrobově tichém sále, bojí. Vysvětlovala si to beznadějností situace, v níž se nacházeli. Obhlédla kruhovou bezpečnostní zónu a spatřila Varovy poradce, jak si ji upřeně prohlížejí, černé korálky očí zapadlé ve zvrásněných ohbích bledě šedivé pokožky. Ze svých místeček na tvrdých, vysokých křeslech sledovali každý její krok. Průhlednou mramorovanou kupolí nad nimi pronikalo chladně modré světlo, ale jinak byla místnost ponořená do příšeří, jako by se ocitli ve sklepení. Pomalu kráčela po kamenné podlaze vykládané ornamentálními vzory v zelené, zlaté a bílé barvě. Když se došourala doprostřed místnosti, na místo přesně pod kupolí, zastavila se.

Baron Var seděl naproti ní na stupínku, u sebe své ženy, vyslance a domácí sluhy. Okamžitě vycítila, jak se jeho mysl natahuje po její, a tak ohradila své myšlenky.

„Chcete, aby se mé jednotky přidaly k boji za vaši věc,“ řekl nakonec. Vyklonil se k ní z křesla, ruce položil na stehna a upřeně na ni zíral.

„Jestli chcete své državy uhájit před Mestofem, pak ano,“ řekla Lia. „Pokud nezačnete jednat, přijdete o suverenitu.“

Var mávl rukou. „Mestof mě ujistil, že ho mé državy nezajímají. Nepředstavuje pro mě nebezpečí.“

„Jestli tomu věříte, pak jste důvěřivý blázen.“

Dav šokovaně vydechl. Rádci se ošívají na židlích a řady mužů kolem vzrušeně zašuměly.

„Vy jste důvěřivý blázen, jestli si myslíte, že jste mezi přáteli, generále Lio.“ Var vstal z křesla.

Cítila, jak své síly napřel proti jejím. Mravenčilo jí na hraně vědomí. Na okamžik otevřela mysl a pořádně zařvala: *Mestof dělá hlupáka z každého, s nímž se setká. Zeptej se krále Tek-oha. No jejda, už se ho nezeptáš. Mestof mu v den, kdy měli podepsat dohodu o neútočení, usekl hlavu.*

Tek byl nastrčená figurka a jeho vojenská stráž nestála za nic, a beztak, ten člověk byl blázen, odvětil na to Var. *Nepůjdu do spojenectví s někým, kdo nemůže vyhrát.*

„Neplette si mě s těmi, kteří nemohou vyhrát, barone,“ řekla Lia a postupovala vpřed, dokud nestála u nejspodnějšího stupně. „Nejsem tady proto, že bych stála o moc.“ Padla na kolena. „Bude-li to vaší podmínkou, zaváží se slibem, že má oddanost vám zůstane, i když bude Mestof poražen.“

Var sestoupil o několik stupňů dolů. „Přijmu-li vaši nabídku oddanosti, bezpochyby na mě Mestof zacílí svůj další úder,“ řekl chraplavě. Na okamžik zaplavil její mysl svými obavami o poddané, úzkostí ze sucha i pochybami o ní samotné. Pak mysl opět prudce uzavřel. Nebude to riskovat. Na život a na smrt bude bojovat, aby ochránil to, co má, ale nebude Mestofa vědomě pokoušet ani s ním nepovede otevřenou válku.

Nastal okamžik, kdy mělo být rozhodnuto vše, kvůli čemu sem Lia přišla. Mohla by na Mestofa dál dotírat a pokusit se ho unavit, ale byla si naprosto jistá tím, že poměr sil by byl takový, jako kdyby se filé postavilo leviatanovi. Ledaže by barona Vara přesvědčila o správnosti svého snažení. „Okampa umírá,“ řekla s citem, ale dala si pozor, aby nebyla sentimentální. Vítězství jí nepřinesou emoce, ale rozum. „Nemohu tvrdit, že zcela rozumím tomu, jakými prostředky Mestof vládne, ale jistě pro vás není těžké pochopit, co se děje ve vaší vlastní zemi s těmi, kdo vám říkají pane. Déšť nepřichází a úroda také ne. Než

mine další období, vaši lidé následkem podvýživy zeslábnou. Budou muset pracovat dvakrát víc, aby získali poloviční úrodu, až nakonec nebude co nabízet kupcům, kteří přicházejí ze severu. Začneš být zranitelný. Copak lze nevidět, že přesně tohle Mestof chce?

Jestli nepřijdou deště, z pásů vegetace i obdělávané půdy se stane nehostinná pustina. Tam, kde jste nyní znám coby silný a soucitný velmož, se znenadání proměníte v krále umírajícího království, který má jedinou volbu. Dát vše, co má, Mestofovi.“ Lia zdvihla oči k jeho tváři a tak dlouho bojovala o jeho pohled, až se jí do očí konečně podíval. „Dožijete život v ponížení a vaši dědicové nic nedostanou.

Bez ohledu na to, jak se dnes rozhodnete, já budu v boji pokračovat. Budu bojovat, dokud mě Mestofovi čarodějové se všemi svými temnými zaklínadly nezabijí a dokud má krev nesvlaží žíznivou půdu Okampy. Přicházím k vám, protože hledám spojence, kteří smýšlejí podobně. Ty, co se odmítají smířit s osudem, který nám Mestof hodlá vnutit.“ Zvrátila hlavu dozadu a nastavila obličej světlu, které proudilo kupolí sálu. Rozpráhla ruce, zavřela oči, zapomněla na všechno kolem a upadla do transu. Slyšela, jak protestují. Odpor Varovy družiny se tlačil do její mysli a snažil se trans narušit. Nasála z jejich vzteku sílu, obrnila skrz ni své myšlenky a pak energii uvolnila.

Když rozšířila pozornost za hranice smyslů a pronikla do struktur a vazeb držících pohromadě mramorovou masu kolem, takže znala každou molekulu, každý atom, ucítila jemný bzukot. V duchu rozezpívala ty nejjemnější částičky, dokud nevibrovaly v taktu její vlastní písni. Jak částice začaly poznávat a přijímat nabízenou melodii, sborový zpěv sílil. Pronikla kameny do vzduchu proudícího uvnitř i vně budovy a snažila se rozpoznat

jednu částičku po druhé. Přijala je v jejich rozdílnosti a vyzvala prvky, aby hledaly sobě podobné. Volala hmotu, aby se sjednotila.

Za hranou vědomí zaznamenala ohlušující puknutí a cítila příval čerstvého vzduchu, jak z oblohy začaly padat kusy mramoru a práskaly o podlahu kolem ní. Něco ji bodlo do tváře a další úlomek kamene jí odřel obličej. Vzduch kolem ní se rozvibroval výkřiky a nesouhlasným voláním. S vypětím, jaké ještě nezažila, udržela pozornost a pokračovala ve svolávání živlů. Z údů jí odcházela síla, ale nepřipouštěla si únavu a stále mířila svou vůlí tak hluboko, jak to šlo, a ještě dál.

Nasála chladný, vlhký vzduch.

V dálce zahřmělo.

Slunce zmizelo v šedém stínu. Místnost pohltila vlhká mlha.

Krůpěje smáčely vyschlé rty.

Obloha se vlnila a sténala.

Sál se otřásal.

Rozbitou kupolí padal déšť.

Lie se na rtech objevil nepatrný úsměv a pak se její mysl rozlétla na všechny strany. Vzápětí se zase srazila zpět, zmenšená do nepatrné černé singularity.

Ced se vzpínal v sevření stráží, které mu bránily běžet Lie na pomoc. „Nechte mě pomoci!“ křičel, aby ho bylo slyšet přes hukot deště dopadajícího na kamennou dlažbu. Oči měl neustále upřené na zhroucenou, bezvědomou figuru před sebou. Spatřil, že jí po bledé tváři crčí pramínek krve. Uvažoval, jaká další zranění jí asi padající trosky mohly způsobit. Kolem zavládl zmatek. Každý, kdo nebyl příliš překvapený zázračným deštěm, který se objevil v baronově sále, se z místnosti v panice snažil utéci.

„Co jestli teď přijde útok?“ uslyšel Ced, jak říká svému krajanovi jeden ze strážných.

Sekundu nato vyndal strážný volnou rukou nůž, který měl u pasu, a zamával s ním Cedovi před obličejem. Pak mu čepel plochou stranou přitiskl ke kůži na krku. „Měli bychom se ho zbavit, aby jí nepomohl –“

„Jestli ji naštveme, může nás zabít!“

„Ale pustit ho nemůžeme –“

„Svaž ho!“

Strážní Cedem bez dalších diskuzí tvrdě mrštili do křesla, které před chvílí patřilo jednomu z poradců, a ruce mu připoutali k opěrkám.

Ced se plnou vahou vrhl proti nim, kopal strážce do nohou a pokoušel se chodidly vzepřít o jejich těla. Na to, aby si vybojoval svobodu, zkrátka potřeboval rozmach. Strážný s nožem se k němu zuřivě obrátil a tvrdě ho udeřil do spánku –

Moment. Ced ochabl. Jeho pohled teď přitahovalo něco, co viděl přes levé rameno strážce. Sotva si stihl všimnout toho, že i strážný spustil ruku s nožem a zmateně se otáčí. Přestože byl Ced neutrální, cítil, že náboj v sále se změnil, jako kdyby někdo po dlouhém přemáhání uvolněně vydechl.

Něco se změnilo... Ne, opravil se v duchu, *někdo nás změnil.* Od vířící skrumáže namačkané kolem barona se klidně oddělil vysoký Okampa mužského pohlaví, nejasné hodnoty i postavení. Každý jeho klidný krok kolem trůnu uprostřed tišil, jak se zdálo, rozbouřený dav. S tak velkou schopností zklidnit emoce celé masy lidí se Ced ještě neseťkal, a to ani, když Lia před bitvami meditovala s vojáky. Vystrašené výkřiky utichly, i hovor utichl, až byl slyšet jenom déšť a dětské vzlyky.

Cizinec sešel dolů po stupních vedoucích k trůnu až ke zhroucenému Liinu tělu, zřejmě ani v nejmenším nedotčen deštěm nebo burácejícím větrem. Zůstal stát, vyčkával. Přelétl pohledem po sálu. Z deště se stalo pouhé

pokapávání a pak zmizel úplně. Kameny pohlcovaly chomáče bílé mlhy, rušené jen občasným stříkáním kapek.

Ced se napjal a tep se mu zrychlil. Projela jím vlna starostí o paní. Ale ani tak... nenacházel v sobě vůli k pohybu, a dokonce ani k tomu, aby varovně vykřikl, že se jí chystají ublížit. *Odpusťte mi, Lio, že jsem vás zklamal*, pomyslel si a přál si, aby ho mohla slyšet. Hluboká úzkost v něm ale vyvolala zvláštní důvěru. Najednou věděl, ani netušil jak, že cizinec Lie neublíží.

Ced ohromeně sledoval, jak se cizinec shýbá a klade si Liu na jedinou paži, jak ji chová, jako by vůbec nic nevážila. Volnou rukou se dotkl rány, kterou měla na obličejí. Krev zmizela a po zranění nezůstalo ani stopy. Ced zamrkal. Byl si jistý, že ho v šeru musí klamat zrak, ale ne, Lie se do tváře opravdu pomalu vracela barva. Tmavovlasý cizinec něžně rozplétal Liiny nasáklé copy. Žena se otřásla. Ulevilo se mu, když spatřil, že zakmitala řasami a že se trhaně nadechuje a kašle. *Je živá!* Jeho srdce zajásalo. *Díkybohu!* Cizinec vzal její tváře do dlaní a v lehkém úsměvu na jeho obličejí byla nesmírná něha, jak ji s úžasem sledoval. *Úžas* alespoň bylo jediné pojmenování, které ho napadlo. Pak cizinec začal mluvit, ale Ced nic neslyšel. Čarovný šepot toho muže souzněl s přerušovaným pokapáváním vody dopadající na dlážděnou podlahu.

Ač je Ced pozoroval jen z dálky, měl pocit, jako by byl přítomen něčemu velice intimnímu, ale neměl sílu ani chuť odvrátit zrak. Když se porozhlédl, vypadalo to, že ostatní v místnosti se cítí podobně. Ti, kdo by ho před pár okamžiky nejraději zabili, teď tupě zírali na Liu a jejího zachránce.

Ced by zíral dál spolu s ostatními, kdyby ho nevyrušily hluboké, bzučivé vibrace. Nejdřív ho napadlo, že mu úder stráže poškodil sluch. Zatřepal hlavou. Doufal, že se zbaví podnětu, který dojem hluku vyvolával. Mručení ale stále sílilo.

První možnost: Jak Lia rozbila kupoli, mohl se dovnitř dostat hmyz. Jejich jednotky se se železnou pravidelností potýkaly s mračny obtížných komárů a nakažených prašných mušek, které se od doby, kdy ustaly deště, na Okampě usídlily. Protože měl svázané ruce, pokusil se veškerý polétavý hmyz, který mu snad bzučel kolem hlavy, otřít z ucha ramenem. Vzduch v sále se zachvěl, jak všichni okolo popocházeli a ošivali se. Zakletí, kterým je cizinec spoutal, zřejmě pomíjelo. Pocítil napětí, znepokojený představou, že vášně davu zase vzplanou a chaos bude pokračovat. Roky ve vojenské službě sice vybrousily jeho instinkty, ale jak mu vzápětí došlo, nedaly mu tentokrát přechíst, že vzrušení davu ve skutečnosti není nepřátelské. I tak ho ale neustálé změny nálad trápily víc než vlastní nepohodlí. Klid mohl skončit s jediným rozkazem. Z těch, kdo teď cizince spokojeně následují, se vmžiku mohli stát hulákající útočníci. Musel být kvůli paní opatrný. Ať už ji zachránil kdokoli, byl to Ced, kdo se zapřisáhl, že ji bude ochraňovat, a byl to Ced, kdo pro svůj úkol, když na to přijde, i zemře. S hlubokou nechutí odtrhl zrak od Lii a rozhlédl se kolem. Teď se zase zdálo, že sál ovládlo zoufalství. Nedávný klid se vytratil. Někteří se bouchali do uší a potřásali hlavou, ostatní si masírovali spánky nebo si třeli tváře dlaněmi. Baron se na trůnu neklidně ošival a obalil si plášť kolem hlavy, jako by se v něm snažil utopit. I Ced bojoval s nutkáním chránit se před nenadálým hlučím. Toužil si přitisknout nohy k hrudi a stočit se v rohu do klubíčka. Bránila mu v tom jen skutečnost, že byl bohužel přivázaný k židli.

Teď ale drncivý hluk otrásal sálem čím dál víc, tak, že vibrace bolestivě pocítil až hluboko v kostech. Hlasitě zavyl. Když vibrace neustávaly, prudce ho rozbolela čelist a stoličky. Další bolestivé pulzy procházely celou jeho lebkou. Silou vůle se soustředil, odsunul veškerý ruch a zaměřil

své roztržité myšlenky na Liu. Přestože jeho schopnosti navázat s ní psionickou komunikací byly značně omezené, byla Lia díky kombinaci svého nadání s blízkostí, kterou sdíleli, na jeho myšlenky obzvláště citlivá. Mysl se mu naplnila obrazy vlastního strachu, obav, starostí o Liu, lásky k ní. Zaklínal ji, aby zaslechla jeho zprávu a poslala mu na oplátku odpověď. *Odpověz mi, má paní. Řekni, že není vše ztraceno.*

Nic.

A znovu svou mysl upnul přímo k ní. Najednou bzukot zesílil. Nejprve se mu roztrásl ruce, pak paže a nakonec se celé jeho tělo svíjelo v neovladatelných křečích. *Odkud je ten zvuk?* Jeho zápěstí se v poutech vzpínala tak, že měl pořezanou kůži. Na prsty mu přšela krev. *Slyšíte, generále?!*

„Lio!“ vykřikl.

Ale zůstal ve své mysli osamělý.

Děcko kousek od něj se rozkřičelo dvojnásob, ručky přitisknuté k uším, ramínka nakrčená. Matka, obličej stažený bolestí, nepřestávala k naříkajícímu dítěti mumlat slůvka útěchy, ačkoli se jí po tvářích nezadržitelně valily slzy. Musí paní před takovou bolestí uchránit. Vymrštil nohy před sebe, takže křeslo poskočilo o pár centimetrů. Pokračoval tak dál, znovu a znovu, až se dostal téměř k obvodu srovného davu. Sloupoví podpírající strop se otřásl, kamenné stěny sténaly a praskaly. Ohlušující puknutí nad jejich hlavami je varovalo, že se budova pravděpodobně zhroutí. Muž vedle Ceda omdlel. Boj s následky vibrací Ceda zcela vyčerpal. Za takových okolností bylo s každým dalším okamžikem těžší a těžší udržet si bdělost, neroztržité pozornost. Jenom díky přísaze, kterou Lie složil, našel sílu sahat hlouběji a hlouběji a nacházet tak vůli, jak dál. Schopnost rozumně uvažovat přesto postupně ustupovala bolesti. Zoufal si nad svou slabostí a prosil Liu o odpuštění.

V hlavě mu zašeptal nepovědomý, ale uklidňující hlas: *Vzmuž se, Cede. Ať už zemřeš nebo zůstaneš naživu, o tvou paní bude dobře postaráno. Jsou zde další, větší plány...*

Vibrace ustaly tak náhle, jako předtím začaly. Namísto nich se objevila rudozlatá záře. Vycházela ze středu sálu. Cizinec, Liu stále v náručí, se začal Cedovi měnit před očima. Ačkoli ani Lia, ani on, nepřestali být Okampy tak jako Ced, zdálo se nyní, že pulzují rozmanitými, sytě barevnými odstíny a zplošťují se ze tří rozměrů do dvou. Jako by přecházeli do úplně jiného stavu. Mihotavé, jakoby zrnící siluety se rozvlnily do pomalých, kmitavých pulzů. Zprohýbaly se, takže vypadaly nesouměrně a zmrzačeně, až je skoro nebylo poznat. Obrysy těl se rozostříly, linie slábly jako pára nad jezerem. I kameny pod nimi se rozplývaly do ocelové šedi. Cizincovy nohy zmizely, rozpuštěné do země. Ceda na okamžik napadlo, že se v zemi rozevřela jáma, která Liu s cizincem pohltí. Srdce mu úzkostí vynechalo několik úderů. Proklínal osud za to, že je upoután do tohoto křesla. Vtom z prostředku místnosti vyšlehlo jasné bílé světlo, jako by z podlahy vytryskl ohňostroj. Odvrátil od oslňujícího světla zrak. Bzukot se vrátil a v okamžiku přešel do vysokého pištění. Okolní stěny pukly pod náporom vibrací. Země se z hloubi otřásala.

A pak světlo zmizelo stejně náhle, jako se objevilo.

A s ním i Lia.

„Já tě najdu!“ vykřikl s hrůzou Ced, ale burácení hroučících se kamenů zdusilo jeho slova. Cítil rozvířený vzduch, jak se kolem valily kameny a prach, slyšel vystrašené výkřiky všude kolem. *Musím to přežít. Musím to přežít a zachránit ji!* napadlo ho a celou vahou se zapřel vpřed, protože doufal, že ho křeslo trochu ochrání před hroučící se budovou. Padl obličejem dolů na podlahu takovou silou, že mu okamžitě bylo jasné, že ho rána vyřídí. Zpod

vlasů mu tryskala teplá krev, hrnula se mu přes zavřené oči, stékala po tvářích. Prudká nevolnost oslepila všechny jeho smysly. Už ani netušil, co se děje a kde je, žaludek se mu obracel. Temným zmatkem, který se ho zmocňoval, pronikla jediná myšlenka, která pocházela z té nepovědomé mysli:

Tvoje smrt nepřijde nazmar, oddaný služebníku.

Kapitola 1

Doktor se vznášel temnotou tak hlubokou, že jí nemohl proniknout jediný podnět. Pokusil se pohnout údy, otevřít oči, dotýkat se, ale zjistit, zda jeho holografické tělo ještě existuje, se nedařilo. Žádný z předprogramovaných smyslů nefungoval, jak byl zvyklý. A přece věděl, že někde je, protože existoval. Když ho deaktivovali na *Voyageru*, jeho vědomí zkrátka zmizelo. Dočasně se přerušilo, a teprve když ho reaktivovali, život pokračoval. Tady a teď věděl pouze o sobě, jako kdyby se celá existence srazila na pouhé sebevědomí a nic víc. Ani ve své rozsáhlé databázi nenacházel žádný záchytný bod. Opravdu si zachoval spojení s databází? Jistě to nevěděl. Podstatná část jeho myšlenek byla zmatená a nejasná. Říkal si, že ten stav je podobný stavům, kterými pacienti trpí po anestezii: při vědomí, ale ne vzhůru, s matným povědomím o své tělesnosti. Ať už ho od *Voyageru* odtrhlo, co chtělo, způsobilo to v holomatrixi šok, byť Doktor netušil, jak je něco takového možné.

Údy necítil, ale přiměl v duchu své paže a nohy k pohybu.

Vyhlížel do temnoty, aby zjistil, jaké vlastnosti má to, co ho obklopuje. Jakmile ale vůli napřel, obklopila ho neproniknutelná bariéra, cítil ji, i když ji neviděl. Nějaká síla se tlačila přímo proti nastavení programu. Ospale se pokoušel zvednout ruku k odznaku. „Dotvor... voo... posa... vla-blahbl–“ blábolil ztěžka, jazyk přilepený k patru úst. Ten nesrozumitelný mišmaš, co se mu linul z úst, přece neodpovídal jeho schopnostem. Zkusil to znovu. Po třetím neúspěšném pokusu se v něm probudilo odhodlání. Byl nadán příliš důležitým posláním na to, aby si mohl dovolit ten luxus a poflakovat se tady jako nějakéj línej ochmelka na své věčné dovolené. Musí se vrátit k pacientům a posádce, která ho nezbytně potřebuje. S vypětím vůle se napřel proti té neviditelné síle, která ho svázala v temnotách. Přišla stejně silná reakce a stlačila ho tak, že se cítil jako svázaný klaustrofobik. Zmocnila se ho nevolnost. Ale Doktora to neodradilo, i když se vypětím třásl po celém těle. I to nejmenší zakolísání nezdolné síly, která se tiskla proti němu, ho nabíjelo sebevědomím. Když bude vytrvalý, osvobodí se. Varování, které ho mělo upozornit na blížící se nebezpečí, trvalo jen zlomek sekundy: na zádech pocítil nejasný vjem, jako něco žhavého. Na tom pocitu vlastně nebylo nic zvláštního, co by Doktora mělo znepokojit. Běžně procházel silovými poli, která by při sebemenším doteku spálila vnitřnosti každé životní formě založené na uhlíku. Domníval se naopak, že pocit horka znamená, že postupuje správně, a tak ještě přidal. Se zaťatými zuby si pomyslel: *Ještě trocha úsilí...*

Nepravidelné výtrysky energie se rychlostí světla hnaly jeho tělem, sršely a jiskřily. Matrice zakolísala. Roztříštil se na zmeť střípků. Každá částice jeho bytosti se roztáčela čím dál větší rychlostí. Vzniklé shluky vysoce žhavých subatomárních vírů propalovaly jeho holografické tělo. Pud sebezáchovy ho přiměl, aby myšlenky okamžitě stá-

hl zpět na to vzdálené, nevymezené místo. Z této odlehle pozorovatelný se pak snažil pochopit, jaká spalující bolest ovládá fotony, z nichž se jeho tělo skládá. *Je to zvláštní*, pomyslel si, *jsem na světě tak dlouho a až dodneška jsem nevěděl, co je to bolest*. Matrice se rozkolísala tak silně, že začal uvažovat, jestli se rozletí na biliony mrňavých bitů. Pak vládu nad jeho vědomím přebraly reflexy. Začal sebou neovladatelně škubat. Po chvíli už se jen svíjel v křečích. Zůstala jediná myšlenka: „*Zachraňte mě.*“

Útok ustal tak rychle, jako začal. Síly, jež jím lomcovaly, zmizely a on opět držel pohromadě. Doktorovo vědomí se po chvilce zmátořilo a znovu našlo stabilitu. Z téhle zkoušky se vzpamatoval rychle. Matrice zase tiše broukala, jako by se nechumelilo. A navíc se uvolnil ze sevření sil, které ho doposud svazovaly. Do těla se mu vrátil cit. Jasně si uvědomoval, že leží jak široký, tak dlouhý na zádech, páteř nepohodlně stlačenou nerovným, chladným povrchem. Několikrát zamrkal, ale stále kolem sebe neměl nic než tichou, neproniknutelnou tmou. Odkášlal si a sáhl po odznaku: „*Doktor ošetřovně.*“

Ticho.

Několikrát pokus zopakoval. Než si velice neochotně připustil, že musí být mimo dosah signálu, stihl obvolat půlku lodě i posádky. Na mysl mu přišlo několik vybraných nadávek poručíka Torresové, ale usoudil, že je příliš na výši, než aby takovým impulzům podlehl. Je myslící bytostí, tak snad vymyslí, jak z toho. Vyloučil možnost, že by se chytil do gremadské černé díry (gravitační síla byla v normálu), nebo že by uvízl v mimoprostoru. Nevnímal žádný pohyb ani mechanický zvuk, takže se dala škrtnout i možnost, že by se nacházel nedaleko nějaké hvězdné lodi nebo jiného plavidla. Systematicky procházel i nejbáznivější nápady, které mu přicházely na mysl, dokud ho z hloubání nevyrušilo cosi zvláštního. Bylo to nádherné.

Ocitl se uprostřed vířícího proudu zářivých bodů, ve stínovém divadle, v záblescích světel. Mihotavá světélka odhalila rozvlněné, sametové stěny okolo. Díky vlastní spřízněnosti se světlem vycítil, že to jsou jednotlivé fotony. Odkudsi shora se průběžně valil proud částic, až se pak prostor nasýtil. Doktor se cítil, jako by se ocitl uvnitř zlatého třpytivého válce. Potom přišla další změna. Blyštivé bíložluté puntíky kolem se roztančily a spojily se do vln. Ty se začaly spojovat s dalšími a dalšími vlnami, až zformovaly pruhy, tím zářivější, čím více vln se v nich spojovalo, až nakonec přival světla odhalil vše kolem. Doktor konečně spatřil, kde je.

Ten sametově černý povrch nebyla zeď, ale temně rudé závěsy, a pevný povrch pod ním byla černě natřená prkená podlaha. Vysoko nad sebou spatřil řady červených, modrých, žlutých a bílých světel připevněných na nespočtu kovových lišt. Vzadu bylo pověšeno malované plátno s typickými venkovskými výjevy – tráva, stromy, jasné modrá obloha, slunce. Podél plátna vedla mola a visela lana. Strop byl přinejmenším šedesát metrů vysoko. *Jsem na jevišti*, pomyslel si. To vědomí mu působilo nevýslovné potěšení.

Jak si postupně začínal uvědomovat své okolí, uslyšel zpoza opony vzdálené tóny nějaké melodie. Pozorně naslouchal. Byl to strunný nástroj. Hrál pořád dokola, vlastně skoro disharmonickou melodii, i když kompoziční posun v posledním úseku se zdál být dost sofistikovaný. Nepoznával v té hudbě žádnou manýru ani zvuk, který by znal z jiných koutů Galaxie, a to měl opravdu širokou databázi. Rozhodl se to prošetřit, pochopitelně výhradně kvůli zkvalitnění databáze. Opřel se dlaněmi o podlahu a nejprve se vytáhl na kolena, načež se postavil úplně. Udělal po rozvrzané podlaze několik opatrných kroků k oponě. Zdálo se, že hudba sílí. Po nedávné zkušenosti, kdy se málem

rozpadl, chtěl nejdřív jen opatrně prozkoumat terén, ale neobjevil nic znepokojivého. Pouze opuštěné záku-
lisí vybavené několika kontrolními panely a divadelními
pomůckami. Vyřazené kostýmy byly naházené na stolech
a přes opěrky židlí. Poněkud rázněji se vrátil dopředu na
jeviště, opatrně uchopil okraj závěsu a rozhrnul ho.

Jeho zorné pole vyplnily skvělé, ornamentálně zdobené
divadelní drapérie, snad z devatenáctého století v Evropě.
Oslnivé hlediště se zábradlíčky zdobenými zlaté tepanými
lístky a sedadly čalouněnými rudým sametem by moh-
lo pojmut na dva tisíce diváků. Doktor zvedl zrak – ten
lustr! Sotva by se vešel na můstek *Voyageru!* Po stropě
tančilo světlo svící, odráželo se na křišťálových slzách
a osvětlovalo vymalované cheruby s buclatými tvářičkami
nebo průsvitné anděly poletující mezi mračny. Prošel mezi
závěsy, do prázdného hlediště, a poprvé spatřil, odkud se
hudba bere.

Přesně podle jeho očekávání byl v propadlišti s orchest-
rem celý sbor strunných nástrojů. Že budou nástroje hrát
samy od sebe, to ale nečekal. Sledoval je, uchvácen pohle-
dem na struny, které se samy vlnily a chvěly, roztřesené
neviditelnýma rukama. Doktor na duchy nevěřil, a tak
se musel divit, proč by tvůrce nadaný natolik, aby stvořil
nástroj, který hraje automaticky, nebo snad dokonce díky
tomu, že je obdařený vlastním vědomím, nechal své dílo
vyhrávat prapodivnou, bezcílnou melodii pro prázdné hle-
diště. Už už se blížil k propadlišti, doufaje, že tu zvláštní
technologie prozkoumá, když se opona prudce rozevřela,
jako by se do ní opřel poryv větru. Doktor se obrátil a spat-
řil známé venkovské kulisy. Nyní byly ozářené reflektory,
takže to vypadalo, jako když svítá. Neviděl sice, čí ruka
závěsy rozhrnula, ale na jevišti už nebyl sám.

Když se před několika dny na ošetřovně vynořila
z kuželu světla proměněná Assylia, byl ohromený. Ale její

krása nebyla ničím ve srovnání s nádherným zářivým výjevem, který se naskýtal pod trámovým jeviště. Zašlé příšeří divadla prozářily okřídlené světelné bytosti. Sálala z nich mlčenlivá autorita. Přicházely jedna po druhé, i když nebylo jasné, kde se vlastně berou. Z tuctů se postupně stávaly stovky, pak tisíce. Za celý život už poznal křehkost bytí. Zažil, když odcházely poslední síly a blížila se smrt, zažil i bujaré veselí, které nastávalo, když se ze spárů smrti podařilo život vyrvat. Ale ani jedna ze dvou krajních poloh, které znal, se nedala srovnat s užaslym vytržením, které pocítil při pohledu na ohromující bytosti, jež se před ním teď objevily. Rytmičné mávání křídel nahoru a dolů připomínalo svou silou plachty plujícího korábu. Doktor sledoval bytosti, které se proháněly před jasně nebesky modrým plátnem, a pocítil doposud neznámou touhu po osvobození z pout omezené holografické existence, aby mohl žít v naprosté volnosti.

Modř ožívala pod nesmělými doteky ranního slunce. Zlatorůžové kužely slunečního světla jeden po druhém vítaly nový den. Bytosti přelétaly před nakupenými mračny, zpěvem vítaly svítání, připomínající anděly. A ta hudba? Poznal snad někdy vznešenější chór? Doktor, tak hrdý na své znalosti jemností a nuancí i nejsložitějších skladeb, jaké kdy Galaxie poznala, naslouchal té vznešené harmonii, sál každý takt, každou notičku. Cítil se naplněný. Fixoval do holomatrice každý vjem, jako kdyby jeho duše dodnes jen a jen strádala. Vzával hudbu, která rozechvívala oblohu nad ním, s vášnivou nadějí, že jednoho dne se snad přidá k tomu sboru a možná tak znovu oživí zpěvy, které slyší.

Pak ho něco napadlo. Hudba, o níž mluvil Tuvok. Ta, co ho vylákala z *Voyageru* a dovedla až do Gremadie. Musel slyšet právě tohle. Když si Doktor uvědomil, čeho se Tuvok musel zříci, když se vzdal vlastní transformace

ve prospěch Assylie, aby se mohla přidat ke svým lidem, přemohlo ho pochopení a soucit. *Assyliini lidé...* Dlouho, dlouho přemýšlel, až ho to konečně napadlo: *Ty andělské bytosti, to je Čtrnáctý kmen Monorhy!*

Po obloze přelétl stín. Doktorovy holografické tkáně se zachvěly. Zpoza mraku se vynořila šestice křehkých, zalomených nohou. Doktor zaujatě přemýšlel, jak bylo triku na jevišti docíleno. Za nohama se objevilo kulaté břicho pokryté hrubými chundelatými chlupy. Z trupu čněla ostrá klapající klepeta. Pak se objevila slizká tykadla s párem vykulených očí v barvě zaschlé krve. Upřeně těkaly ze strany na stranu. Doktor, i když byl daleko, slyšel, jak nestvůra hladově pochroupává a poklepává nohama, až to křupe a praská. Brzy se objevil další pavoukovec, a další a další, až jich byla ranní obloha plná.

Ty-ry-ry-ry-ry-ry-ry-ry. Poklid byl pryč. Z oblohy se ozývalo klapání a zuřivý sykot. Dusot byl čím dál intenzivnější, sykot sílil. Doktor cítil, jak zlé a rozhořčené hmyzí bytosti jsou. Zlobily se... na ta andělská stvoření. Znovuzrozené Monorhy. *Ale proč?* Tak nádherné bytosti byly jistě prosty všech špatných úmyslů, nikomu by neublížily. Podle toho, co viděl Doktor, si andělé jen přáli trávit čas v hrách, v letu, v radosti z vlastní existence. Ještě teď pokračovali v nevázaném poletování. Zřejmě byli slepí k mračnům, která se nad nimi stahovala.

Útok přišel znenadání, takže kdyby Doktor vše pečlivě nesledoval, ani by si ho nevšiml. Stvůry se přehoupaly přes okraje mračen a vyrazily proti andělským bytostem. Odsekávaly klepety křídla z těl a ve škodolibém vytržení je trhaly a rozhazovaly. Pak zmrzačené anděly chytily třemi páry nohou a rozdrtily tělíčka napadrť. Doktor tu podívanou sledoval tak dlouho, jak to jen dokázal vydržet. Pak se odvrátil pryč, pronásledován bolestnými výkřiky andělů.

Tak jako nebeská píseň přivábila slunce, přišla s horovou scénou bouře. Nebo potemnělo a roztrásl se hrozivým hromobitím. Andělský zpěv se proměnil ve sténání a bolestný nářek. Ač Doktor nedokázal tu hrůzu sledovat, poznal, že někteří andělé se sebrali k obraně. Bylo slyšet pištivé hmyzí kvílení a křupání, jak se rozbité krovky rozpadaly na kusy. Opět obrátil pohled k bitevnímu poli a doufal, že andělé dokážou hmyz rozlézající se po obloze porazit. Doufat ale nestačilo. Chtěl bojovat bok po boku s proměněnými Monorhy. Otevřel ústa, aby na ně alespoň varovně zakřičel. Místo toho mu z hrdla začala znít píseň.

Doktor zpíval s plným nasazením a zaklínal stvůry, aby přerušily boj. Na mysl mu přicházela slova, jež ani neznal, a on je zasadil do melodie zrozené hluboko v nitru. Jak zpíval, opět se kolem něj rozproudily zářivé víry fotonů. Zjevení ho posílilo. Jeho vedoucí rytmus začal postupně vytlačovat kakofonii valící se z vymalované oblohy. Povzbuzený viditelným pokrokem začal zpívat tak silně, jak jen to šlo. Útočníci se jeden po druhém odpojovali, až se nakonec skoro polovina hmyzích stvůr vrátila zpět za oblaka. To mu zvýšilo sebevědomí. *Zvládl jsem to*, pomyslel si.

Doktor byl tak unešený silou vlastního zpěvu, že si málem nevšiml, jak se změnila hudba vycházející z orchestru v propadlišti. Jak ale bitevní vřava slábla, začal si být jasně vědom skutečnosti, že instrumentální nástroje za jeho zády už nehrají podivnou melodii, kterou hrály před chvílí. Hrály v rytmu jeho vlastní písně. Cítil velké nutkání pokračovat ve svém mírotvorném zpěvu. Stejně tak ale pocítil potřebu podívat se, co se děje v orchestru. S písni na rtech odkráčel zpátky na okraj jeviště.

Vytřeštil oči, brada mu spadla překvapením. U každého nástroje v orchestru seděl jeden hráč: on sám. Opravdu tam byl, byl tam nesčetněkrát, řádl s violou jako patnáctiprstý zessi, ale stejně tak hrál i na čelo a na basu.

Nechápal, jak se mohl naučit hrát na klavír tak citlivě. Ale byl i u klavíru. Skláněl se nad klávesami a ruce mu běžaly nahoru a dolů tak zručně, že opravdu neměl tušení, kde se to v něm vzalo. Doktor byl zvědavý, co se stane, a tak pokračoval ve stejné melodii, ale posunul ji do jiné tóniny. Na jeho podnět svou hru změnil i orchestr, takže s ním zůstal v souladu.

Vtom se vedle něj zhmotnila ženská postava. Kaštanově hnědé vlasy jí vlály, jako by byla postavou z Rafaelova obrazu. Ty modré oči, vysoké čelo, plné rty, to všechno už znal... Pak si vzpomněl: Úplně stejnou ženu už potkal na ošetřovně. Kapitánka ji představila jako Phoebe Janewayovou, ale ve skutečnosti to byla Nacene, která na sebe jen vzala Phoebinu podobu. Může být tohle stejná osoba a opět se vydávat za Phoebe? Ta verze, kterou potkal na *Voyageru*, se chovala, mírně řečeno, vyšinutě. Ale za předpokladu, že i tahle rudovláska je Nacene... se možná nachází v Exosii. Z představy, že by se snad mohl ocitnout na nacenském území, ho mrazilo v zádech. Tenhle mimodimenzionální druh už ho stihl dostatečně přesvědčit, že rozhodně nepatří mezi přátelská stvoření. Doktorovi se teď v mysli rozezněl lehký nápěv staré písně *Úsměv irských očí*, jako by ho někdo hvízdal. Ale nebylo to z jeho vůle.

Oči té ženy se rozhodně nesmály. Doutnal v nich chladný vztek.

*

„Chci, abyste mi to transportovali do strojovny.“ B’Elanna Torresová si asi podvacáté prohlížela výsledky skenu na trikordéru. Byla našťvaná, že jsou už zase na nic. „Prohlídnu si to tady.“

„Poručíku, jsem přesvědčen, že veškeré diagnostické výsledky, které je možno dostat ze zbytků tetryonového

transportéru, už máte,“ řekl poručík Vorik vyrovnaným, monotónním hlasem, takže B’Elanna dostala chuť mu zakroutit krkem. Třeba by mu z hlasivek dostala i jiný tón než ten, kterým všem okolo sděloval, jak nesmyslně nad věcí dokáže být, nehledě na blížící se katastrofu. Prohlížel si padd ve své dlani. Měli v něm uložena veškerá data, která shromáždili od okamžiku, co se Tom a Harry skoro před čtyřiceti hodinami vypařili.

B’Elanna by mohla odrecitovat každý řádek v každé kapitole i každém odstavci Vorikova paddu. Zнала kódy a frekvence všech senzorů a komunikačních zařízení na zmizelém raketoplánu. A také jí bylo jasné, že Vorik situaci čte zcela správně. Z té hromady šrotu v hangáru už dostali veškerá data, která kdy dostat mohou.

Ale jí to nezajímalo. Něco jí muselo uniknout. Klidně projde každou kapku přetavených obvodů a šrotu, jednu molekulu po druhé.

Sáhla po odznaku. „Torresová Sedmé. Jak jsme na tom s mikrosingularitou z Modrého Oka?“

„Zatím jsme dokázali dojít jen k jedinému závěru – že mezi zvětšováním mikrosingularity, zničením Gremadie a zmizením gremadské černé díry může existovat spojitost. Jestli se nemýlíme a opravdu se nacházíme v uměle vytvořeném regionu, pak pravděpodobně následkem subprostorové nestability nastanou další navigační a komunikační problémy, možná i problémy s integritou.“

„Subprostor nemůže prostě shnit jako zkažený jabka!“

„Z teoretického hlediska máte pravdu, poručíku. Ale holým faktem je, že pokud jsou mé současné odhady správné, subprostor, jak ho známe, se začne od základu měnit, nebo vyvíjet v něco dalšího. A ne, nemám vysvětlení.“

„Zvládneme dostat *Voyager* z tohoto území dříve, než evoluce začne?“

„To nemohu rozhodnout.“

B'Elanna sevřela ruce v pěst a počítala od deseti pozpátku, s pevným vědomím, že když teď vybuchne, ničemu to nepomůže. Jestli nestačí rozetnout jeden uzel, rozetne jich padesát. „Díky, Sedmá. Dejte vědět, kdybyste na něco kápli. Torresová konec.“ Otočila se a uviděla praporčíka Matthewsovou, která nervózně postávala za jejím loktem a pevně si k hrudi tiskla padd.

Matthewsová byla odborník na stavbu senzorů a *Voyager* bylo její první umístění mimo vědecké lodě. Byla zvyklá na ticho a vzájemnou úctu, které panovaly ve výzkumných laboratořích. Na chaos, který neustále panoval na *Voyageru*, si musela teprve zvyknout, a to bylo ještě v jejím případě slabé slovo. Nemluvě o nadřizené, které opravdu chyběl cit pro romantiku čisté vědy.

„Co?“ křikla B'Elanna, ruce složené na hrudi, a hned se musela pokárat za ostrý tón, protože Matthewsová sebou viditelně škulba. Zhluboka se nadechla a zkusila to znovu, trochu klidnějším tónem. „Přinesla jste výsledky posledního senzorického a komunikačního pátrání po *Příští stanice domov*.“

Matthewsová B'Elanně beze slova podala padd. Ta ho v rychlosti prolétla. Hledala zrnko naděje, kterého by se mohli chytit.

Když ho nenašla, zaklela a nakopla zbytky transportéru. Kůstky v prstech jí zapraskaly jako mušle vyvržené na skálu. Než zvládla zatnout čelist a zatlačit zrádné zvuky zpět do krku, stihlo jí uniknout bolestivé zasténání. Masem jí projížděla palčivá bolest. Vystřelovala jí svaly na nohou až do trupu, kde se rozplývala do pulzujícího tlukotu. *B'Elanno, nádech, výdech*, poručila plicím. Se zařatými zuby dokázala propustit praporčíka Matthewsovou a pak se zhroutila na stůl.

„Ze zvuku, který jste vydala v okamžiku, kdy se vaše

noha dotkla transportéru, usuzuji, že jste si možná zlomila kosti v noze, poručíku,“ řekl Vorik. „Mám zahájit místní transport na ošetřovnu?“

„Ne, transportujte radši tuhle hromadu tetryonových odpadků do laboratoře vedle hlavní strojovny. Na ošetřovnu dojdu.“

„Je to moudré?“

„V tomto ohledu je váš hlas pouze poradní.“ Narovнала záda a vydala se k turbovýtahu, s každým bolestivým krokem další slzy v očích. Náhlá bolest, ostrá jako břitva, ji přiměla, aby se zastavila. B'Elanna měla podezření, že se jí úlomek kosti prořezává ven kůží. Překvapilo ji, že i přesto se cítí bolestí osvobozena, nikoli zlomena. Bylo to, jako by se nervy křičící v chodidlech prokřičely jejími staženými vnitřnostmi a uvolnily bolest, kterou v sobě nosila od okamžiku, kdy raketoplán zmizel. Všechno se rozpustilo do zvířecí zuřivosti. Emoční bolest byla pro B'Elannu nesrovnatelně horší než momentální fyzická indispozice. Teď se to všechno slilo dohromady. Přemohlo ji vyčerpání. Skryla hlavu do dlaní, padla zády na stěnu a bezvládně se sesula na zem.

Nedovedla si vůbec představit, že by žila bez Toma. Ať už se jí to líbilo nebo ne, stal se záchytným bodem v jejím rozbouraném životě. Překonat B'Elanninu citovou odtažitost bylo pro žoldáka, jako byl Tom, otázkou několika uhrančivých mrknutí a chytrých úskoků. Byla to snad výzva, již pro Toma představovala její nedobytnost, co ho k ní přivedlo? Kdy nastal ten okamžik, kde to bylo, když si uvědomila, že zvítězil a ona se do něj zamilovala, to pořád nevěděla. Pořád se nesnášela za to, že byla tak hloupá a jeho úskokům podlehla. A teď nenacházela východisko, málem zvracela šokem i nevolností, přemítala, strachovala se, čekala na odpověď, která snad nikdy neměla přijít. *Prosím, ať je v pořádku*, pomyslela si. *Prosím, ať se vrátí domů*.

*

„Nedělej to, Tome,“ varoval ho Harry poněkolkáté, obličej změněný úzkostí.

Tom tenhle pohled znal. Přesně takhle se Harry díval, když Tom jednou nadhodil, že kapitánovi určitě nebude vadit, když použije Chakotayovo heslo, aby si trochu „vypůjčil“ z Tuvokova přidělu v replikátorech. Potřeboval tenkrát pokrýt nenadálý dluh v hazardních hrách (nenadálý, protože bylo jasné, že praporčík Tariq podváděl; bylo nemyslitelné, aby se žetony seskládaly na ruletě do jednobarevných čtvrtek, když je tam vhodil, jak je vhodil). Harry byl tak nesmyslně opatrný, až mu samotná představa, že by měl riskovat, dělala asi tak dobře jako Ferengům půjčování latinia. Ironie téhle Harryho zdrženlivosti vůči veškerým ponorům do neznáma spočívala v tom, že právě u Harryho v porovnání se všemi ostatními Tomovými známostmi hrozilo největší nebezpečí, že ho někdo zmrzačí, rozmačká nebo jinak zabije, a to bez ohledu na to, jak opatrný je. *Tak proč být opatrný?* Tomova zkušenost byla, že většina riskantních situací, kterým se Harry tak pečlivě vyhýbal, skrývala porci legrace.

Tom měl legraci rád.

A měl hlad. Jestli má obsluha nějaké jídlo, sem s ním. Otočil klikou u dveří a odšoupl je, aby návštěva mohla vstoupit: „Jen pojdte dál!“

Harry držel obličej v dlaních tak pevně, jako kdyby si myslel, že do raketoplánu vletí fotonové torpédo a vybuchne mu pod zadkem.

Objevil se uniformovaný sluha oděný do kalhot s purpurovými, zlatými a černými pruhy. Doplněovala je poctivá, krátká rudá bunda v zastaralém vojenském stylu.

Byla okázale zdobená řadami zářivých mosazných knoflíků. Objel Toma s naloženým vozíkem a zastavil se před Harrym. Černou helmou se zlatým okrajem (Tom se coby holoprogramátor specializoval na „vintage“ design, takže měl na podobné detaily oko) měl připevněnou řemínkem, který mu ale nesedl. Teplé světlo lampy ve tvaru klauna v podstatě neosvětlovalo jeho obličej, protože se skláněl nad vozíkem.

Z vozíku se linula lahodná vůně. Tomovi netrpělivě zakručelo v žaludku. „Doufám, že tam máte salámovou pizzu –“ začal.

Sluha z vozíku strhl vínové plátno a odhalil řadu hamburgerů plněných slaninou, rajčaty a salátem. Hromady hranolek s chilli přetékal hustým, rozpuštěným sýrem. A navrch dva mléčné koktejly, vysoké jako Tomovo předloktí. „To je na účet podniku, pánové,“ řekl sluha, pohlédl Tomovi do očí a prohnane se usmál.

„Q!“ Tom se jeho přítomnosti nejprve zalekl, ale v hloubi pocítil úlevu. Složitá situace, ve které se nacházeli, začala působit o něco méně nelogicky a nahodile, když do toho člověk zasadil Q. V qovském slova smyslu to najednou dávalo smysl. Vysvětloval se tím jak jejich testovací let na tetryonovém transportéru, tak skutečnost, že dopadli, jak dopadli. Natáhl se pro koktejl a pořádně upil z červenobílého pruhovaného brčka. *Hmmm... čokoládové mléko.*

„Nepij to, Tome!“ řekl Harry, oči rozšířené. „Pravděpodobně je to –“

Tom se zarazil v půlce doušku. Něco na tom bylo. Ale on byl hladový a tohle byl asi ten nejlepší slazený mléčný koktejl, jaký kdy ochutnal. *No jo, tak se po něm proměním v tribbla, no.* Znovu pořádně nasál a vychutnával si sladký, ledově chladný proud, který mu svlažoval hrdlo.

„Pravděpodobně je to co?“ naklonil se Q k Harrymu, tak blízko, že se málem dotýkali nosy. „Za jaké Q mě to máte?“

Urazil jste mě, pane Kime.“ Přiložil palec na prostředníček, jako by se Harrymu chystal lusknout u ucha.

Harry se odtáhl. „Neměl jsem v úmyslu – nechtěl jsem – ne...“ zakoktal se. Obličej se mu zabarvil do výrazné, bledě šedé barvy a na čele mu vyrazily krůpěje potu.

Q pozdvihl obočí. „Aaaaha.“ Pohlédl na Toma. „To je vždycky takhle v pohodě?“ zeptal se, palec namířený na Harryho.

Tom pokrčil rameny a sáhl po kořeněných hranolkách. „Ale joo –“ odpověděl váhavě. „Docela jo.“

*

„Chyběl jsem vám? Mrzí mě, že jsem se od doby, co jsme s Q měli děti, nezastavil, ale kvůli rodičovským povinnostem a jistému nepořádku, který po válce zavládl v Kontinuu, jsem na společenské vyžití neměl moc času.“ Q se posadil na okraj lůžka vedle Harryho. Harry odskočil, aby vedle té bytosti neseděl tak blízko. „Povězte mi, o co vám teď jde?“ Zvedl ruku, zabořil nos do podpaží a afektovaně začenichal. Pak se opět narovnal, zkrivil ret a zeptal se: „Vadím vám tu?“ Zavrtěl hlavou a sám si odpověděl. „Ne! Katce se evidentně nedaří dětičkám vysvětlit, jak se mají správně chovat k nadřízeným. A navíc, jako kdybychom se neznali! Čekal jsem plácání po zádech jako u starých přátel!“ Práskl Harryho mezi lopatky tak, že z něj vyšlo bolestivé heknutí. Q se naklonil přes lůžko a civěl na Harryho, který si skrýval obličej v dlaních. „Jste snad nervózní, pane Kime?“

Harry zatřepal hlavou. „To se mi snad jenom zdá.“

Q přehodil nohu přes nohu a pohlédl na Toma. „Bohužel nikoli. Podívejte, chlapci, nerad se míchám do problémů podřadných bytostí –“

Dát najíst a pak začít s urážkami. Aspoň že je to náš sta-

rý dobrý Q... Tom obrátil oči v sloup a natáhl se pro burger. Jestli je má Q zničit, proč se předtím pořádně nenajíst.

„Ale no tak, s tím nezačínajte, pane Parisi. Nemám v úmyslu žádné nepředloženosti,“ ucedil. „Dobře, dobře, přiznávám, že pohrávat si s tvorečky, jako jste vy, je někdy zábavné. Ale tentokrát bych si sám velice přál, aby okolnosti našeho setkání byly příznivější. Hýření, pitky a podobná hédonistická povyražení by s vámi dvěma určitě měla švunk –“ Blýskl pohledem po Harrym. „No dobře, s tímhle asi ne, ale s tebou určitě, Tomíku. Dáme do frcu půl Galaxie a radši si seženeme nějaké striptérky z Plaraniku V, co? Slyšel jsem, že se umí přizpůsobit.“

„Q, o co ti jde? Jídlo jsi nám sice přinesl, ale –“

„Věděl jsem, že jídlo vás dostane,“ řekl Q znatelně potěšen. „Jste stvoření s jasnými potřebami. A když už o nich mluvíme, jak se má váš prskající Klingonek?“

„– máme za sebou dlouhý den a na tohle prostě nemáme náladu,“ dokončil větu Tom. „Jestli nám nemáte co říct, pošlete nás domů. Teď hned.“

„Noo, noo! Ta vaše nedůtklivá holka si vás ochočila. Jaká škoda. Nejdřív ztratila smysl pro humor Vash, a pak vy, žádná zábava, samá práce. Co s tím zmůže takový Q?“

„Q,“ řekl Harry hlasitě. „Říkám to, co Tom. Na *Voyageru* jsou potíže. Nemůžeme tu jen tak sedět a povídat si.“

Tom nemohl než souhlasit. Q své nekonečné žvatlání považoval za zábavné, ale jemu docházela trpělivost.

Q vztyčil hlavu a odpověděl Tomovi rezignovaným povzdechem. „Dobře. Pošlu vás zpátky, jakmile se postaráme o pár problémů. Vaše milovaná kapitánka by opravdu měla tlumit své filantropické vášně a soustředit se na hlavní úkol: konkrétně řečeno, jak svoje odpadlíky dostat domů. Začíná se o vás na *Voyageru* říkat, že nejste schopni hrát s ostatními čistou hru. Jestli se Katka nenaučí hrát si jenom na vlastním písčku, budou z toho polízanice.“

Zarazil se. „Chápete? Píseček? Polízanice? Snažím se vám nahrát, ale vy jenom koukáte, jak se tady pinožím.“

Tom potlačil zasténání a pokusil se vrátit k věci. „Chcete tím říci, že problémy v monorhském sektoru způsobila kapitánka Janewayová?“ zkusil to.

Q se usmál. „A tentokrát je to trefa. Naši Katku není radno podceňovat! Tentokrát se jí povedlo obrátit následky samotného Velkého třesku. Na tak primitivní formu života je to docela úspěch, ale každopádně to z hlediska vyšších zájmů není úplně šťastné.“

„Počkejte moment,“ vybudil se najednou Harry a velice nedůvěřivě zavrtěl hlavou. „To je dost závažné obvinění, co vznášíte. Jakže se to o nás obvykle zmiňujete, jako o ‚ošklivých vodnatých váčkovcích‘?“

„To neříkal Q, to říkal –“ ozval se Tom.

„Pointa je,“ přerušil je Q, oči v sloup, „že váš druh je sice nevýznamný, ale pokaždé, když se k něčemu vybičujete, nelze to v celkovém uspořádání vesmíru přehlédnout. Asi jako byste si prostě všimli, kdyby se dala dohromady parta améb a sestavila traktor. Je to odvážné, je to neslýchané, a tentokrát,“ ušklíbl se na Harryho, „je to i pošetilé.“

Tom vytáhl zpoza stolu, kde byla zastrčená, křivou židli a obkročmo si na ni sedl, opěradlem napřed, takže hleděl přímo na Q. „Omluvte mě, znalost astrofyziky ani na Akademii nepatřila mezi mé silné stránky, ale nějak se mi nedaří pochopit, jak by něco z toho, co se v poslední době přihodilo na *Voyageru*, mohlo mít tak fatální následky.“

Q po tváři přelétl otrávený, nebo možná vyčerpaný výraz. „S vámi pevnými to je pořád ‚proč tohle?‘ a ‚proč tamto?‘. Budte trpělivé, děti. Svoje odpovědi včas dostanete. Ale už bychom měli jít –“

Harry zkrřížil ruce na hrudi a hlasitě vydechl. „Ne, rozhodně nesouhlasím s tím, abychom někam chodili, dokud

nám neřeknete, kde jsme, co po nás chcete a kdy se dostaneme domů.“

Q si povzdechl. „Představte si tohle místo jako takové předměstí Kontinua. Tak. Spokojený, pane Kime? Čím dříve půjdeme, tím dříve se dostaneme zpátky na tu plechovku, kterou nazýváte hvězdnou lodí. Pojdme.“ Q popadl Harryho za paži a pokusil se ho neúspěšně vytáhnout na nohy. „Nechte si poradit. Nejsem dalek toho nadělat z vás čolky.“

„Předměstí? Ne samotné Kontinuum?“ řekl Tom. „Proč? V Kontinuu už jsme byli. Při poslední návštěvě jsme vás zachránili před občanskou válkou. Myslel jsem, že nás přivítáte jako hrdiny.“ Vysvětlení, které jim Q podal, se mu nějak nezdálo.

„Kontinuum je s přijímáním návštěv v poslední době velice opatrné. Žádná spodina.“ Q se na ně nelibě zahleděl. „A to ani nebudu mluvit o tom, jak se správně obléci. Tak už se do toho dáme –“

Pak Toma něco napadlo. Vycenil zuby v širokém úsměvu. „Vy máte problémy.“

„To nemám,“ řekl Q trochu unáhleně.

„Nemůžeš nás vzít do Kontinua, protože nechceš, aby se o nás někdo dozvěděl. Mám dojem, že naše vyjednávací pozice docela získala na síle. Tak dobře, my ti pomůžeme, a ty vrátíš *Voyager* zpátky do Alfa kvadrantu.“ Tom vzal z vozíku jeden talíř s hamburgerem a podal ho Harrymu. „Fakt ho musíš ochutnat. Ta omáčka je vynikající.“

„Docela bych si dal.“ Harry si vybral dvojité cheeseburger s velkým kolečkem cibule vmáčknutým mezi maso a housku.

Q rozhodil rukama. „Tak dobře! Uznávám, že důvody, proč jsem vás vzal zrovna sem, nejsou zcela altruistické, ale musíte mi věřit, že nebýt Kathryn, nenastaly by žádné potíže.“

„Pořád se spoléháš na tuhle ochranu výmluvu, Q?“ zeptal se Harry mezi sousty. „Jestli pro nás máš vysvětlení, jsem jedno velké ucho.“

Q luskl prsty. Zablesklo se bílé světlo a Harry měl rázem místo hlavy jedno obrovské ucho.

„Opravdu bys už měl vymyslet něco nového, Q,“ řekl Tom.

Q se zamračil a přeměřoval si Harryho. „Dalo se to čekat?“

Tom s příkývnutím pokrčil rameny.

Q si důležitě odkašlal a znovu luskl prsty.

*

Chakotay si procházel seznam členů posádky na *Voyageru*, prohlížel si rozvrh jejich úkolů a nepřestával se divit, že i v tak náročné situaci takhle oddaně slouží. Nebyl si jistý, jestli si může dovolit žádat po nich více. Muselo se to dát udělat ještě jinak, jenom byl moc unavený, a tak ho to ještě nenapadlo. Dlaněmi si protřel obličej i oči a párkrát zakroutil krkem ze strany na stranu, aby si protáhl svaly stažené po dlouhém sezení. Pomocí techniky, kterou ho naučil šaman jeho kmene, si pročistil rozbouřenou mysl a vrátil se k úkolu před sebou.

Seznam vypadal pořád stejně, jako když si ho už několikrát pročítal.

Shrbený v Doktorově křesle si nahlas povzdechl a podíval se na kapitánku Janewayovou, zavřenou ve stázové komoře. Sedmá, která už se pro Janewayovou pokusila udělat všechno, co bylo v jejích silách, před chvílí odešla zpátky za svými úkoly do astrometriky. Ani „zázračné“ nanosondy nevrátily Kathryn zdraví.

„Co byste dělala, Kathryn?“ řekl nahlas. Zůstal na ošetřovně sám, a to znamenalo, že si mohl dovolit chovat se

trochu bláznivě, jako třeba povídat si s nadřizovaným důstojníkem v klinické smrti. Jako služební kapitán *Voyageru* by měl být na můstku, a taky tam za okamžik půjde. Potřeboval jen ještě chvíli času na rozmyšlenou bez toho, aby se na něj s každým krokem lepily pohledy všech na *Voyageru*. Byly to ustarané pohledy. Hledali ujištění, že se nenaplní jejich nejhorší obavy. Chakotay si teď vybavil poslední situaci, která málem dopadla katastrofálně. Bylo to v době od počátku války mezi Borgy a druhem 8472 až po obsazení lodi Hirogeny. Konečně chápal, jaké to pro ni muselo být. Neustále rozhodovala o osudech sto padesáti lidí. Janewayová nebyla ani oblíbená, ani měkká, to bylo něco, co si nemohla dovolit. Od své posádky vždy požadovala nejvyšší výkony, stejně jako od sebe. Teď se pokoušel přijít na to, jestli v téhle rovnici mohla hrát nějakou roli milost.

„Prošel jsem každé jednotlivé jméno na tomhle seznamu, přesně jako to dělám od doby, kdy jste mi dala tuhle práci, a poprvé za celá ta léta se cítím ztracený,“ řekl Chakotay a ohlédl se po stázové komoře. V něco doufal, snad v zázrak. Ale spokojí se s tím, na co přijde. Na chvíli se zastavil a přemýšlel o tichu, které mu bylo jedinou odpovědí. Pak řekl: „Asi to budu muset vymyslet sám, což je přesně to, co byste mi asi řekla, kdybyste mohla.“

Požádal počítač, aby přenastavil parametry výběru, a on si prohlédl rozpis oddělení seřazené podle toho, kdo měl za poslední týden nejvíce přesčasů. Nová verze seznamu se objevila během několika sekund, ale byla úplně stejně nepoužitelná jako všechny ostatní.

Vzpomínal na časy, kdy pro něj soupis znamenal pouze hodnost a umístění na oddělení. Tenkrát jména představovala jen částičky velkého organismu jménem „*Voyager*“ a on je točil podle jednoduchého algoritmu založeného na pár proměnných. Vytvořit rozpis služeb tak bylo snadné,

protože to byly úkoly na lodi, co předurčovalo, jak se rozhodne. Ale po letech nekončících hodin, kdy žil, pracoval a nasazoval život se zbytkem posádky, se na kolonky se jmény nedokázal podívat, aniž by si představoval tváře svých drahých, kteří je cestou opustili, a aniž by bral ohled na pouta, která se mezi nimi od přiletu do Delta kvadrantu vytvořila.

Těkal očima po směnách inženýrů a nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že B'Elanna už několik dní nespala. Nebylo divu, že byla tak nepříjemná a podrážděná. Pohoda (či nepohoda) šéfinženýrky ale nebyla to jediné, co musel vzít v úvahu při sestavování nového soupisu služeb. Po letech, kdy přiděloval služby praporčíku Matthewsové, zjistil, že má sklon k úzkostným záchvatům, zejména pokud pracuje déle než dvě po sobě jdoucí směny. Senzory byly nezbytně důležité, aby mohli opustit monorhský sektor. Mohl si teď dovolit dát jí pauzu? A další člen posádky, Crana, technik. Tomuhle Argelianovi se stávalo, že se nechal prací opraváře sítě gelových modulů pohltit tak, že pracoval tři následující směny po sobě a pak přímo na pracovišti zkolaboval. Podle toho, co teď Chakotay viděl, byl stále ještě v práci. V B'Elannině týmu to bylo stejné úplně s každým. Všichni potřebovali pořádné dva týdny volna, ne přesčasové směny, které se jim Chakotay právě chystal napsat.

Pokoušet se najít v rozpisu způsob, jak na příštích pár dnů posádku zorganizovat jako soudržnou funkční jednotku, vypadalo jako nedosažitelný úkol. Nemusel se nikoho ptát, aby věděl, že doslova každý v každém oddělení od doby, kdy se dostali do monorhského prostoru, pracuje ve dne v noci. V posledních pár hodinách narazil na pěkných pár členů posádky stočených v rohu u pracovních panelů nebo schoulených na podlaze, jak se pokouší trochu si zdřímnout, než přijde další krize. Začínal být přesvědčený, že vytvořit spravedlivý rozpis služeb a brát přitom zřetel

na vyčerpání posádky, když jim chybělo tolik lidí z vyšších šarží, je prostě nemožné.

„Počítači, zavři program *Rozpis služeb Charlie-dva-šest.*“

„Program nebyl aktualizován. Přejete si ho přesto zavřít?“

Než mohl Chakotay štěknout, že ano, vyrušily ho kroky za jeho zády. Otočil se, aby se podíval, o koho asi jde.

„Ale, dobrý den, komandéře,“ řekl Neelix. „Nečekal bych vás tady. Myslel jsem si, že jste na můstku. Jeden z členů posádky, Chell, měl takovou nepříjemnost s pávní a plesbriánským mořským neposedníkem, tak jsem tady pro kožní regenerátor.“ Talxian se rozhlížel po místnosti a natahoval krk, aby viděl přes Chakotaye. „A vypadá to, že jeden je na polici. Dovolíte –“

Chakotay rozpráhl ruce, jako by říkal: „Poslužte si.“ „Pan Chell je v kuchyni?“

„Potřebuje trochu upustit páru. Trochu si pročistit hlavu. Všichni jsou teď tak trochu na hraně, od té doby, co –“ Neelix pohnul hlavou směrem, kde se nacházelo to něco, čemu už Chakotay začínal říkat sarkofág.

„Jasně.“ Jeho pocitům Chakotay rozuměl. Přál by si teď všechno na světě kromě toho velet. Obrazovka s nedokončeným rozpisem služeb mu lezla na nervy.

Neelix si do kapsy strčil dermální regenerátor a ještě hyposprej s analgetikem. „No, tak zase za chvíli, komandéře,“ řekl a oba si zamávali na pozdrav, jak Neelix nakročil ke dveřím.

Neelix se zarazil v půlce kroku a otočil se přímo k Chakotayovi. „Tak... nevadilo by vám, kdybych se na něco zeptal?“

„Na co?“

„Jak to jde s novým rozpisem?“ řekl Neelix a opřel se loktem o konzoli. „Všichni o tom teď mluví.“

„Mluví.“

Neelix přikývl. „Když jsou teď Tom, Harry i Doktor fuč, všichni jsou zvědaví, kdo je zastoupí.“

„Můžeš k těm drbům přidat, Neelixi, že je nezastoupí nikdo,“ řekl Chakotay a uvažoval, nakolik takové prohlášení působí důvěryhodně. Jediné, co ho drželo na nohou, byla naděje, že ještě nepřišel o půlku velení. „Pouze jejich úkoly dočasně přidělíme nižším důstojníkům.“

„Samozřejmě že je nikdo nemůže doopravdy zastoupit! My víme, že jste pátrání po nich nevzdal!“ Neelix popadl Chakotaye za rukávy uniformy a stiskl mu paže, jako by otec ujišťoval malé dítě.

Chakotay si sice cenil Neelixova zápalu, ale musel se pokusit uchovat si auru velícího důstojníka. „Děkuji za váš zájem, Neelixi,“ řekl klidně, „ale nechte to být.“

„Jen jsem se nechal unést. Omlouvám se.“ V rozpacích couval a pokoušel se uhladit neexistující záhyby na Chakotayově uniformě.

„To není nutné, věřte mi,“ řekl Chakotay. Nastala dlouhá chvíle trapného ticha. Chakotay věděl, že jestli vydrží dost dlouho, zvítězí Neelixova upovídánost a on se dozví všechno, co za nastalých okolností potřebuje vědět o pocitech posádky.

Neelix se zhoupł dozadu a dopředu, z pat na špičky, načež se zarazil. „Víte, komandéře...“

„Ano?“

„Coby důstojník pro morálku občas zaslechnu něco, co by vás mohlo zajímat.“

Chakotay se usmál. „Jako třeba?“

„V posádce panuje všeobecné přesvědčení, že práci po Tomovi by měla převzít Clarice Knowlesová. Nic ji nevyvede z míry.“

„Clarice je určitě správná volba,“ řekl Chakotay. „A co Harry?“

„Tady ještě úplná shoda nenastala, ale sázky se uzavírají na Rollinse. Kdyby Sedmá patřila do Flotily, určitě by se sázelo na ni.“

Chakotay ve skutečnosti uvažoval o praporčíku Vlarovi, ale Rollins byla volba, která také měla určité výhody. Měl zkušenosti z můstku, které Vlarovi chyběly. „A Doktor?“

„Poručice Nakano,“ řekl Neelix sebevědomě. „Juko sice nemá výcvik z Hvězdné flotily, ale kdo by o ní pochyboval po tom všem, čím si s Makisty prošla v guerillovém konfliktu v Demilitarizované zóně?“ Veškeré pochybnosti, které by, jak Chakotay předpokládal, mohly nastat ohledně jejích kompetencí pro tuto pozici, Neelix jednoduše odmávl. „A prvním důstojníkem bude samozřejmě Tuvok –“

Při zmínce o Tuvokovi se kámen v Chakotayově žaludku stáhl tak prudce, až sebou komandér škubl. Bude to s Tuvokem muset vyřešit, doufal ale, že k nevyhnutelné konfrontaci dojde co nejpozději. Prohlédl si Doktorův záznam ohledně Tuvokova zdravotního stavu a stejně tak nastudoval i stručný záznam v deníku kapitánky Janewayové, kde popisovala, jak bezohledně se Tuvok choval. Rozumově chápal, že jak Doktor, tak kapitánka usoudili, že byl Tuvok pod vlivem sil, které se vymykaly jeho kontrole, doslova a do písmene „posedlý“ a přetransformovaný cizím prvkem. Chápal, že kromě záznamu v jeho složce na něj nebudou uvaleny žádné disciplinární sankce. Prikázat svému mozku, aby Tuvokovi odpustil, bylo ale úplně něco jiného. Měl sice ke Kathryn příliš velkou důvěru na to, aby její rozhodnutí ohledně Tuvoka zpochybňoval, to ale neznamenalo, že s ním musel souhlasit.

Po bitvě je každý generál. A jedna z proklatě otravných vlastností tohoto časoprostorového kontinua je, že nejsme nadáni schopností vrátit se zpátky a napravit své chyby. V tomto případě se po bitvě dalo konstatovat, a to bez debat, že Tuvokova rozhodnutí, posedlost neposedlost,

spustila sled událostí, který dostal *Voyager* do problémů, z nichž se v dohledné době zřejmě nedostane. Chakotayův vnitřní cit pro spravedlnost se dožadoval toho, aby někdo, konkrétně Tuvok, nesl následky. Všiml si, že Neelix napjatě čeká na jeho odpověď, a řekl: „Připadá mi zvláštní, že se v posádce povídá, že se Tuvok stane mým prvním důstojníkem. Copak mu věří i po tom, co si jen tak vyrazil na Gremadii?“

Neelix si ho důkladně prohlížel, čelo svraštělé. „Nikdo jiný nemá potřebnou kvalifikaci. On je váš první nejvyšší důstojník,“ odvětil věcně.

Chakotaye najednou popadla chuť zahrát si na ďáblova advokáta. „Nacházíme se ve výjimečné situaci, Neelixi. Možná bych měl sáhnout po někom nekonvenčnějším, řekněme po poručíku Torresové. Nebo po Sedmém z devíti?“ pokrčil rameny.

„Pche,“ řekl Neelix, zavrtěl hlavou a Chakotayův návrh ohodnotil mávnutím ruky. „Sice jsem si už dlouho nevšiml, že by Makisté a příslušníci Hvězdné flotily seděli na opačných koncích jídelny, ale kdybyste byli ve velení lodi dva, pár lidí by asi obočí zvedlo. A Sedmá?“ Neelix frkl. „Na velení má sice dost silnou vůli, ale vůbec netuší, jak lidi přimět, aby ji následovali.“

Chakotay musel neochotně připustit, že Neelix má lepší argumenty na všech frontách, ale stále ještě ho nepřešla chuť zůstat u tématu. „Ale co to, jak se v poslední době choval? A navíc výsledek je, že kapitánka je na tom tak, jak je.“

Neelix spletl prsty do sebe, položil ruce na hrud' a na hezkou chvíli se vážně zamyslel. „Víte, komandére,“ řekl tiše. „Nemyslím si, že ona by mu to vyčítala, tak proč byste mu to měl vyčítat vy?“

Jak Chakotay přemýšlel nad Neelixovými slovy, zabloudivy mu oči ke stázové komoře. Kathryn Tuvoka milovala,

obdivovala ho a věřila mu. Vždycky v něm chtěla vidět tu lepší stránku a ve většině případů se i k ostatním členům posádky chovala úplně stejně. Zhluboka se nadechl a stejně hluboce vydechl, jako by doufal, že se tak zbaví části napětí, které uvnitř cítil, jenomže jeho břemeno se nijak neumenšilo. Odpuštění nakonec přijde. Ale bylo brzy na to, aby Chakotay mohl říct kdy. Do té doby musí být na prvním místě *Voyager*.

Neelix sledoval Chakotayův pohled na opačnou stranu místnosti. „Vypadá v tom tak smířeně, nemyslíte?“ řekl. „Jako by jen hluboce spala, ukrytá v říši snů. Moc si přeji, aby se probudila.“

Síla toho přání stáhla Chakotayovi plíce tak, že ztratil hlas, takže nemohl odpovědět. Místo toho na souhlas s Neelixovými slovy jen přikývl. A tak tam spolu stáli, bok po boku, a hleděli na kapitána. Chakotaye ze vzdálených myšlenek probral ten nejjemnější dotyk. Pak uslyšel tiché Neelixovy kroky vzdalující se po podlaze. Dveře se s tichým syknutím otevřely a zase zavřely.

Chakotay se svými myšlenkami znovu osaměl.

*

Nacene, která na sebe dříve brávala podobu Phoebe Janewayové, se usadila na druhé planetě žluté hvězdy, která stále ještě osvětlovala Monorhu. Byla zvyklá, že ovládá i ta nejmenší hnutí svého bytí. A teď se ona, *ona*, klepala vzteky. Nebyla schopná nastavit okolnosti podle svého, a koneckonců ani ovládnout svou mysl. *Janewayová*... Bílá, vroucí energie se jí drala plazmatickými chapadly. Ona... ona... nenáviděla... ne, ne, ona si Janewayovou hnusila, a ani tohle slovo nedokázalo vystihnout pohlcující horkost, která s ní cloumala.

To, že musela použít slova, jaká užívají humanoidi,

aby dokázala vystihnout, co se s ní teď děje, byla jen další urážka, kterou bylo třeba přičíst k ponížení, jehož se jí už dostalo. Pocity trpí jen podřadné bytosti. Skrze biochemické reakce a fyziologické nesrovnalosti se definovaly životní formy nižší kategorie, nikoli Naceni. To Janewayová ji uvrhla do tohoto citového rozrušení! A proč? Aby ten *hnus* mohl projít branou do Exosie?

Po osmdesáti tisících let, kdy byla upoutána do místního časoprostorového kontinua, po letech učení, růstu a nabývání znalostí přišlo všechno vniveč! Phoebe a ostatní Vyhnanci, kteří dorazili s ní, byli zbaveni práva na znovuzrození i návrat domů. Jediné, co jí dávalo pocit zadoštiučinění, bylo, že se teď Vivia bude muset potýkat s těmi zrůdami.

Vivia je jistě bude nenávidět. Dokonce ještě více než vyhnané Naceny.

Aspoň že Phoebe se svým utrpením nezůstala sama. Tělo té lidské ženy žilo, ale její životní energie byla pryč. Zemře. *Dobře jí tak*, pomyslela si Phoebe a pásala se na vlastní pomstychtivosti. Ale chvilkové vítězství nemohlo vyvážit fakt, že kvůli těmhle přecitlivělým, přihlouplým tvorům z Monorhy, kteří ukradli jejich spory, musela společně se svými druhy trpět. A Janewayová je podporovala a pomáhala jim. Chtěla je ztrestat, rozdrtit na subatomární prach. Odplata ale bude muset počkat, to každopádně, nejdřív se musí vypořádat s tím, co se děje teď. Když se naposledy setkala s Vivií, bylo jí přislíbeno, že jestli bude brána překročena, vyrojí se na ně z Exosie celá armáda.

Phoebe neměla důvod pochybovat o tom, že Vivia pohrůžku mínila vážně.

Kvůli Janewayové nebyla Phoebe rozhodně ve stavu, že by takový útok mohla přežít. Měla už jisté zkušenosti, podle nichž poznala, když její energetické vlny dostaly nepravidelnou, proměnlivou formu. Z toho plynulo,

že pro ni bude těžké vzít na sebe nějakou dlouhodobější transformovanou podobu, aniž by tím riskovala, že v ní už zůstane. Výpomoc ostatním Vyhnančům ji vyčerpala více, než by si byla pomyslela. Takové okolnosti nenastaly za celé tisíciletí, ale vracet se zregenerovat do Gremadie teď nebylo možné. Za ty tisíce let, co žila životy v nespočtu forem, jejichž množství si žádní humanoidé nemohli ani vzdáleně představit, se ještě nestalo, že by v sobě nenašla sílu proměnit sebe nebo své okolí tak, aby jí to vyhovovalo. Její mysl neklidně těkala a snažila se z překérnní situace uniknout. Teď, když nacenkové schopnosti potřebovala jako nikdy dřív, neměla nárok.

Shromáždila roztráštěné síly a soustředila se na to, aby zavolala ostatní Vyhnance. Vyzývala je, aby se k ní přidali. A skutečně, jeden po druhém přicházeli ze všech koutů Galaxie, kam se rozutekli. Nabízela jim útěchu. Sice neměli Exosii, ale společně se jim vrátí síla.

Byli jsme rozděleni, volala. Můžeme se sjednotit, takže nás Vivia nedokáže zadržet.

Ještě jednou, naposledy se spojí a potáhnou do boje. S prohrou se nebude smířovat snadno.

Kapitola 2

Dost.

Hlas v Doktorově mysli zněl tak jasně, jako by seděl u svého panelu na ošetřovně a hovořil s pacientem, ale její ústa se ani nepohnula.

Zírala na něj, jako by to bylo to jediné, co od ní potřebuje slyšet. Jemu ovšem zcela unikalo, co tak hrozného provedl, aby si vysloužil její urážky.

Narušil jsi struny. Musíš přestat. Okamžitě.

A bylo to tu zase, ten hlas v jeho hlavě. Bylo jistě znepokojivé a taky dost hrubé mluvit bez optání někomu v hlavě. Jediné zvuky, které působily na jeho sluchové procesory, byl utichající ryk oblačné bitvy za ním a orchestrální hudba. Právě se chystal návštěvě odpovědět, když vtom ho vyrušilo něco, co se dělo v propadlišti. *To je ale podivné*, pomyslel si. To, že ho vyrušila ze zpěvu, zřejmě způsobilo i zmizení klonů-muzikantů. Jeden po druhém se vytráceli jak pára nad hrcem. Když zmizel i poslední Doktor-muzikant, pokračovaly nástroje v hudebním čísle, které slyšel, když

se poprvé objevil. Nebo to byla nějaká jiná verze. Čelo teď znělo, jako kdyby bylo o půl tónu podladěné.

Doplachtila na okraj jeviště, před propadliště s orchestrem. Róba v proměnlivých duhových barvách za ní vlála jako oživlá kopie Michelangelovy fresky. Oči jí plály, rty stažené do tenoučké linky. *Zemřeš, ty nedůležitá bytůstko.*

„No tak dost,“ řekl Doktor, ruku na protest zdviženou. „Starým známostem se v žádném případě nevyhrožuje. Však už jsme se potkali, předtím na *Voyageru*. Kapitánka vás představovala coby svou sestru Phoebe.“ Doktor nepouštěl lehký tón, přesvědčený, že jeho radost ze života dokáže otupit jazyk i nejhašteřivějším bytostem. Možná ji to také zbaví dojmu, že by ho snad měla na místě rozložit na kousky. Když Nacene „*Phoebe*“ potkal poprvé, málem byl vymazán z databáze *Voyageru*, aby nevyzradil její dvojí identitu. „Ale my oba dobře víme, že nejste kapitánčina sestra. Jste Nacene.“

Zamračila se tak, že se jí zkřivil celý obličej. *Nejsem tahle Phoebe. Ta, kterou znáte jako Phoebe, je Venku. Tohle je poslední podoba, kterou jsem na sebe vzala ve vaší dimenzi. Tvoje chápání místa, kde se nacházíš, je zkresleno předporozuměním, které bereš z dřívější zkušenosti. Vidíš mě, jak mě potřebuješ vidět, abys rozuměl tomu, kde jsi. Stačí, když se představím jménem, které mi bylo dáno Venku. Říkej mi Vivia.*

„Takže, Vivie, tohle místo,“ Doktor mávl rukou kolem sebe, „to není Venku?“

Vivia se zamračila.

„Beru to jako ne,“ zamumlal Doktor a povzdechl si. Byl již přesvědčený, že se vskutku nachází v odlišné dimenzi. „No, zdá se mi, že se vám moc nelíbí, že jsem se tady ocitl, tak mi možná ukážete cestu ven? Třeba mě pošlete zpátky na *Voyager*?“ Věnoval jí vyzývavý, nadějeplný úsměv.

Jsi vetřelec. Vnásíš na Exosii nákazu. Unikl jsi pohlcení. Nyní si pohráváš se strunami. Musíme tě zastavit. Vivia pozvedla paži, takže vypadala jako středověká prorokyně vzývající živly, aby bylo jasné, že je připravena rozdrtit ho v prach.

Doktor si ochránil pažemi obličej a hlavu zabořil hluboko mezi ramena. Na rozumové úrovni chápal, že je to jen prázdné gesto, ale naprogramované obranné reflexy byly moc silné na to, aby podle nich nejednal. Minula sekunda, dvě sekundy.

Nestalo se nic.

Pomalou spustil paže a zíral zpoza předloktí na rusovlasou bytost před sebou. Vypadala... zmateně. Zvláštní. *Ledaže...* Doktor se zakřenil. To stvoření mu sice chtělo ublížit, ale zřejmě nemohlo. Možná že byl jen moucha, kterou chtěla zamáčknot, ale situaci kontroloval on. „Zdá se, že jsme se dostali do slepé uličky. Jestli mě nechcete poslat domů, dopřejte mi alespoň tu laskavost a vysvětlete mi, proč byste mou matrici tak ráda rozdrtila na myriádu světelných bitů. I když to vypadá, že teď to asi nejde.“

To máš pravdu, ucedila, pěkně dopálená jeho převahou.

„Tak se tedy o naší situaci budeme bavit jako dvě civilizované bytosti,“ řekl Doktor. „Ty struny, o kterých mluvíte. Neprovedl jsem tu nic, co by...“ Hlas mu zeslábl, když si uvědomil, že ve skutečnosti právě zasáhl do probíhající bitvy. Zastavil hmyzáky, takže přestali útočit na monorhské anděly. Udělal snad něco špatného? „Opravdu jsem nechtěl nic pokazit. Ti andělé...“ Nakrčil obočí a vážně potřásl hlavou, jak se pokoušel vybavit si, co vlastně viděl. „Bývali by je rozprašili.“ Natáhl k ní pokorně roztažené dlaně. „Snažil jsem se, aby byl mír. To je špatně?“

Ten hnus sem pronikl násilím, tak jako ty, a pošpinil naše území. Jeden z Venku otevřel průchod mezi naší dimenzí a vámi. Jeden z toho kontejneru, na kterém žiješ.

Janewayová! napadlo Doktora. Poslední obraz kapitánky, který zůstal v jeho mysli od chvíle, kdy byl odveden z *Voyageru*, teď začal dávat smysl. Co vlastně kapitánka udělala? Uvažoval o tom, co mu Vivia řekla. Spustit takový proces, jako je otevření průchodu mezi dimenzemi, by přece vyžadovalo mnohem větší fyzickou kapacitu, než jakými disponovaly jednoduché životní formy založené na uhlíku. Napadla ho strašná věc. *Přece se nemohla sebeobětovat, vždyť co posádka? Co naše cesta domů? Na Voyageru mě potřebují!* „Omlouvám se vám za veškeré nepříjemnosti, které jsem vám snad způsobil, ale trvám na tom, abyste mě jakýmikoli prostředky, které máte k dispozici, pomohla vrátit na loď. Musím se tam vrátit. Ujišťuji vás, že moji lidé udělají cokoli, co bude nutné, aby se vše, co je třeba, vrátilo do normálu –“

Na to se Vivia zasmála. Ten úsměv se jí sice neobjevil na obličeji, ale cítil ho v mysli. A byl to výsměšný, tvrdý chechot. *Váš druh nemůže napravit škody, které napáchal. Otevření průchodu znamená, že sem jen pustíte další fotonický odpad. Pokazili jste naše úsilí o pohlcení toho hnusu. Pak jste narušili struny! Musíme vás zastavit!*

„Stále mluvíte o nějakých strunách,“ rozhodil Doktor vyčerpaně rukama. „Omlouvám se, ale prostě vám nerozumím! Jak mohu napravit něco, u čeho nechápu, co je pokažené? Jste tvor podobně rozumný jako já, tak budu prosím od té dobroty a vedte se mnou kultivovaný rozhovor.“ Podrážděně si povzdechl a nasadil zcela profesionální výraz. „Vezmeme to od začátku. Kdy vlastně tyhle problémy začaly?“

Vivia mu věnovala pohled, který by se dal popsat leda jako pobavený. Asi jako kdyby říkala, že ho bude trpět, dokud se mu bude dařit ji bavit. Anebo možná právě uvažovala, jak mu vyrvat holografické paže z kloubů.

Jsi nízká bytost. Chybí ti schopnosti potřebné k řešení

situace, která se vyvíjela – jakže říkáte té jednotce, kterou stvoření jako vy svazují do trojrozměrné zkušenosti? Ach ano, čas. Neexistuješ dost dlouho na to, abys mohl vyřešit takový problém.

Veškerou jeho naprogramovanou trpělivost přehlušila frustrace. Rozhodně si nevybral zaseknutí se na tomhle místě, vnesení náказы do Exosie nebo vychýlení struny z rovnováhy, ať už to znamenalo, co chtělo. Tahle Nacene, Vivia, jednoduše neměla v úmyslu chovat se v nastalé situaci rozumně nebo civilizovaně, a on už neměl více trpělivosti. „Dobrá,“ odvětil klidně. „Jestli dovolíte, než jste mě tak hrubě vyrušila, něčemu jsem se věnoval.“ Jakmile to Doktor řekl, poodstoupil od Vivie, otočil se tváří k orchestru a zbystra se pustil do interpretace skladby *La donna e mobile*. V propadlišti se s okamžitou odezvou opět objevily tucty Doktorů-hudebníků a sebejistě doprovázely jeho árii. Vášnivě se do melodie ponořil, zavřel oči, a když se dostal k oblíbeným taktům, rozpráhl ruce – *DOST!*

Tentokrát její slova Doktora zasáhla silou fotonového torpéda. Spustil paže podél těla a otevřel oči. Opona se zavřela. Andělská bitva zmizela ze zorného pole.

Dovolil jsi podřadným, aby unikli! Dostali se na naše území. A ty jsi ten, kdo jim umožnil utéci!

Doktor nakrčil čelo. *Podřadní? Může mít snad na mysli – „Ten hmyz?“* řekl nahlas. „Ne, monorhské anděly? To není možné.“

Pleteš se do něčeho, čemu nerozumíš!

„Tak mi to pomozte pochopit!“ zařval Doktor, až se jeho hlas v divadle rozezvučel jako v rozlehlé jeskyni. „Tam, odkud pocházím, se o problémech nejdříve bavíme a pak je řešíme, společně. Jak oba vidíme, nemůžete mě přinutit, abych se podřídil vašim rozkazům, a vy rozhodně mluvíte o něčem, co bych asi měl slyšet.“

Budeme vyjednávat. Budeme... mluvit, protože váš druh

se dorozumívá slovy. Vivia nepřístupně stáhla rty a spustila paže podél těla. Ty jsi jiný než ostatní fotony. Nenechal ses pohltit, ony ano. Proto tě nemohu přinutit, aby ses choval, jak chce. Ony jsou také nadané sebevědomím, ale ne jako ty. Ty jsi soudržný. Ty jsi... individuum.

Doktor ztěžka polkl a přemýšlel, jestli doopravdy slyšel, co si myslel, že slyšel. To, co z jejích tvrzení plynulo, bylo ohromující. *To možná vysvětluje mě!* pomyslel si. „Fotony v Exosii mají sebevědomění?“

To proto fotony pro struny představují ohrožení. Mají svobodnou vůli. Nelze si je podřídit, a proto je třeba je zastavit, aby harmonie strun nebyla narušena.

„Struny. Pořád mluvíte o strunách,“ řekl Doktor, jako kdyby se z neochotného pacienta pokoušel vymámit anamnézu. „Mohla byste mluvit přesněji?“

Struny je to, co leží v základu hmoty a energie přítomné ve vašem časoprostoru. Jejich vibrace, excitační stavy, to vytváří částice, díky kterým existujete vy i veškeré síly panující ve vaší dimenzi. Jejich hudba je vaše realita. V Exosii žijeme mezi strunami. Staráme se o to, aby struny byly v rovnováze. Z Viviina vzteku se stala upřímnost. Mluvalo z ní přesvědčení. Jak se změnila její nálada, změnila se i barva jejích šatů. Teď měly teplý safírový odstín. Podívej! Podívej se na struny! Zvedla ruku a mávla stranou k osaměle hrajícím nástrojům v propadlišti.

Struny. Strunné nástroje. Vidím struny v podobě hudebních nástrojů. Když zpívám, měním způsob, jakým struny vibrují. Změnil jsem, co hrály! Když si uvědomil, jak strašlivého omylu se dopustil, tváře se mu zahanbením zbarvily do ruda. Kolik vrstev subprostoru jsem zničil tím, že jsem změnil píseň, kterou struny hrály? Nebo jsem stvořil novou hvězdu? Pohnul jsem s osudy celých světů? Když si vzpomněl, do jakého začarovaného kruhu se Voyager v monorhském prostoru dostal, uvědomil si Doktor, že možná svou

nedbalostí někde ve vesmíru způsobil i on přesně takový nepořádek. *Není divu, že mě chce Vivia roztrástit. Je skoro zázrak, že ze mě ještě není fotonický prach!* „Neměl jsem tušení, jak bezohledně se chovám,“ řekl Doktor pokorně. „Omlouvám se vám z hloubi své matrice.“

Možná si ve skutečnosti jenom přál, aby to tak bylo, ale zdálo se mu, že se Vivia začala tvářit o něco přístupněji. V duchu pokračovala ve své promluvě. *Exosie je meziprostor, místo, kde se spojují mnohé dimenze, a to právě skrze fungování strun, které se tu nacházejí. Jsou to entity, které se projevují skrze mnohé prostory. A jsou to právě struny, co mezi dimenzemi zajišťuje soudržnost. Naceni jsou tu proto, aby struny ošetřovali a pečovali o ně, čímž se soudržnost zachovává.*

Doktor si uvědomil, že mu Vivia právě podala nacenský popis kvantové skutečnosti. „Struny jsou stavební jednotky hmoty a sil ve vesmíru, ale tady existují ve viditelné, individualizované formě.“

To je velmi hrubý popis, ale dost možná to je to nejlepší, s čím konečné přirozenosti jako ty mohou přijít.

Doktor pokračoval: „A fotony. Fotony se tu přirozeně nevyskytují?“

Fotony se poprvé dostaly na Exosii, když někteří Naceni usoudili, že už se nespokojí s péčí o struny. Otevřeli Exosii a vydali se coby výzkumníci do vašeho časoprostoru.

Tohle odhalení Doktora přimělo, aby si vybavil, jak se poprvé setkali s Ochráncem.

Zpočátku se zdálo, že skutečnost, že existuje brána do vaší dimenze, nebude mít významné následky. Přicházeli jsme a odcházeli, jak se nám zachtělo, hráli jsme si s hvězdami a planetami... Po čase ale mezi struny proklouzly fotony. Exosie fotony přitahuje. Odmlčela se, jako by hledala správná slova, kterými jev popsát. Je to jakoby magnetická přitažlivost mezi Exosii a fotony. Fotonová energie narušuje